Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 45

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἑτησία	δρ. 16.—	Ἑτησία . .	δρ. 20.—
Ἑξάμηνος	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 10,50
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἡφαιστίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ον | *Ἐν Ἀθήναις, 26 Σεπτεμβρίου 1920* | *Ἔτος 42ον.— Ἀριθ. 43*

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Ὁπωσδήποτε, ἂν δὲν εἶναι σήμερα, θὰ εἶναι αὔριο. Κι' ἀπὸ κεῖ-πάνω, θὰ μπορέσουμε νὰ ἰδοῦμε τί διαστάσεις ἔχει τὸ νησί μας.

— Ἐκτὸς ἂν ἐκτείνεται πρὸς τὰ δυτικὰ ἢ τὰ μεσημβρινὰ περισσότερο ἀπ' ὅσο φτάνει τὸ μάτι, εἶπε ὁ Τζάκ.

— Πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι καθόλου ἀδύνατο! ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος.

— Ἀ, ὄχι! εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων. Ἂν τὸ νησὶ ἦταν τόσο μεγάλο, θὰ τῶβλεπαν τὰ πλοῖα ποὺ περνοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

— Θὰ ἰδοῦμε, θὰ ἰδοῦμε!

Ἀφοῦ ἐπρογευματίσαν μὲ κρύο κυνήγι, ἐφύλαξαν τὸ περίσσευμα, γιατὶ δὲν θὰ εὕρισκαν βέβαια τίποτα νὰ σκοτώσουν στὶς τραχεῖες ἐκεῖνες πλαγιές, ὅπου καμμιὰ προθυμία δὲν ἔδειχνε ὁ Φάλμπ νὰ σκαρφαλώσῃ. Ἅμα βγῆκαν ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἐπειδὴ δὲν φοβοῦνταν πιὰ ἐπιδρομὴ θηρίων, κρέμασαν τὰ τουφέκια τους στὸν ὦμο. Καὶ πρῶτος ὁ Τζάκ, δεύτερος ὁ Ἐρνέστος καὶ τελευταῖος ὁ κ. Οὐόλστων, ἄρχισαν νὰνεβαίνουν τὸ πρῶτο ἀνηφορικὸ μονοπάτι.

Κατὰ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ Ἐρνέστου, τὸ ὕψος τῆς βουνοσειρᾶς θὰ ἦταν χίλια ἑκατὸ ὡς χίλια διακόσια πόδια. Ἕνας κῶνος ποὺ ὑψωνόταν σχεδὸν ἀντίκρυ στὸ δάσος τῶν ἐλάτων, ξεπερνοῦσε καμμιὰ πενηνταριὰ ὀργιὲς τὴν κορυφογραμμή. Στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ κώνου ἐννοοῦσε ὁ κ. Οὐόλστων νὰ στήσῃ τὴ σημαία τῆς Νέας-Ἑλβετίας.

Ἑκατὸ βήματα ὕστερα ἀπὸ τὴ σπηλιά, τελείωνε ἀπότομα ἡ δασικὴ ζώνη αὐτῆς τῆς χώρας. Κι' ἀρχίζε μιὰ ἄλλη, πράσινη ἀκόμα, ἀλλὰ μὲ θάμνους μόνο, χαμόδενδρα, ἀλόες, μύρτα καὶ ρείκια. Ἡ πλαγιὰ ὅμως ἦταν τραχειὰ καὶ σὲ πολλὰ μέρη ἡ κλίση της ὑπερέβαινε τὶς πενήντα μοῖρες. Ἔτσι, γιὰ νὰνεβαίνουν, ἀναγκαζόνταν νὰ λοξοδρομοῦν δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ ἔδαφος εὐκόλυνε τὴν ἀνάβαση. Γιατὶ δὲν παρουσιάζε ἀκόμα τέτοιες ἀνωμαλίες, ὥστε νὰ σκαρφαλώνουν μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια ἢ νὰ πηδοῦν. Τὸ πόδι πατοῦσε στερεὰ στὴν πρασινάδα ἐκείνη, τὴ σπαρμένη ἀπὸ ρίζες κι' ἐξογκώματα τοῦ βράχου. Γιὰ πεσίματα δὲν ἦταν φόβος· τὸ πολὺ-πολὺ μποροῦσαν νὰ γλυστρήσουν μερικὰ βήματα σὲ κανένα πυκνὸ χαλὶ χλόης.

Τὸ ἀναίβασμα λοιπὸν δὲν ἦταν δύσκολο μὲ κάποιες λοξοδρομίες, μόνο κάπως κουραστικό. Καὶ γιὰ νὰ φθάσουν στὴν κορυφή, ἔπρεπε νὰ σταθοῦν τουλάχιστο δυὸ φορές, γιὰ νὰνασάνουν. Ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζάκ, νέοι, γυμνασμένοι, ἀκούραστοι, δὲν θὰ αἰσθανόνταν ἴσως αὐτὴ τὴν ἀνάγκη. Ὁ κ. Οὐόλστων ὅμως, ἡλικιωμένος καὶ πιὸ δυσκίνητος, ἔπρεπε νὰ ξεκουρασθῇ. Ὁπωσδήποτε, θὰταν εὐχαριστημένοι ἂν ἔφθαναν στὴ βάση τοῦ κώνου ὡς τὸ μεσημέρι. Ἀπὸ ἐκεῖ, σὲ μιὰ-δυὸ ὧρες, θὰταν στὴν κορυφή.

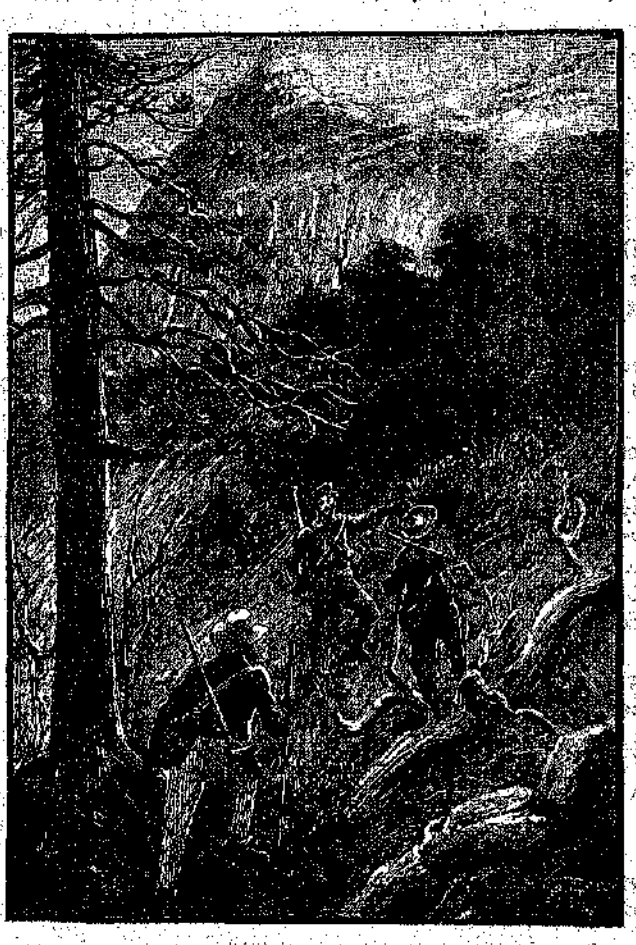

«Πρῶτος ὁ Τζάκ, δεύτερος ὁ Ἐρνέστος καὶ τελευταῖος ὁ κ. Οὐόλστων...»
(Σελ. 337. στ. α'.)

Ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους, χωρὶς ἐμπόδιο κανένα. Ὁ Τζάκ ἔκανε τέτοια πηδήματα, ὥστε πολλὲς φορὲς ὁ κ. Οὐόλστων ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ θυμίσῃ, ὅτι ἡ φύση δὲν τὸν ἔπλασε αἴγαγρο κι' ἑπομένως μποροῦσε νὰ εἶναι λιγώτερο ριψοκίνδυνος... Ὅπως ἐλογάριαζαν, τὸ μεσημέρι ἔφθασαν στὴ βάση τοῦ κώνου κι' ἐστάθηκαν ἐκεῖ νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ νὰ φᾶνε. Τὰ ὑπολείμματα τῆς ψητῆς ἀντιλόπης τοὺς ἐχρησίμευσαν ὡς γεῦμα. Κι' ὕστερα ὁ Τζάκ, ὁρμῶντας στὶς πρῶτες πέτρες τῆς πλαγιᾶς, ἐφώναξε.

— Ὅποιος μ' ἀγαπᾷ, ἂς μ' ἀκολουθήσῃ!

— Ἂς προσπαθήσουμε νὰ τοῦ δώσουμε αὐτὸ τὸ δεῖγμα τῆς ἀγάπης, ἀγαπητέ μου Ἐρνέστε, εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων· καὶ προπάντων νὰ ἐμποδίσουμε τὶς τρέλλες του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου.— Βλέμματα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. — Τί βλέπουν στὰ βορεινά, στὰνατολικὰ καὶ στὰ δυτικά.— Ἡ μεσημβρινὴ χώρα. — Πλοῖο στὸν ὁρίζοντα. — Ἡ βρεττανικὴ σημαία.

Τὸ ὕψος τοῦ κώνου ἦταν ὅσο σχεδὸν τῆς μεγάλης πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο πὼς δὲν ὑπῆρχαν κι' ἐδῶ τὰ σκα-

λιά ποὺ ἐπιτρέπουν τὸ ἀναίβασμα στὸ φαραωνικὸ μνημεῖο. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνας σωρὸς ἀπὸ βράχους, ἀπὸ πελώριες πέτρες, ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας κρατιῶνταν σὲ ἰσορροπία. Παρουσίαζε ὅμως ἄκρες, ἐξοχές, ἐξογκώματα, ὅπου τὸ ποδὶ μποροῦσε νὰ πατήσῃ. Ὁ Τζάκ, ποὺ πήγαινε πάντα μπροστά, ψάχνοντας, ἔδειχνε τὸν καλὸ δρόμο στοὺς ἄλλους ποὺ ἀκολουθοῦσαν. Κι' ἔτσι, σιγὰ-σιγά, σκαρφάλωναν ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα.

Τί ἀπελπιστικὴ στείρωση στὴν ἐπιφάνεια τῆς τρίτης αὐτῆς ζώνης! Οὔτε ἴχνος φυτοῦ, οὔτε ἴχνος πρασινάδας, πουθενά. Μόνο ἀγκάθια φύτρωναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀνάμεσα στὶς πέτρες, καὶ μερικὲς ἦταν σκεπασμένες μὲ ξερὲς λειχῆνες, ποὺ τὶς ἔκαναν σταχτοπράσινες.

Ὅλη ἡ δυσκολία ἦταν νὰ μὴ γλυστρήσουν 'ς ἐκεῖνες τὶς πλαγιὲς ποὺ κάπου-κάπου γυάλιζαν ἴσιες σὰν καθρέφτες. Τέτοιο πέσιμο θαταν θάνατος! Ἔπρεπε ἀκόμα νὰ προσέχουν νὰ μὴν πατοῦν πολὺ δυνατά, γιατί μποροῦσε νὰ ξεκουνηθῇ καμμιὰ πέτρα, νὰ παρασύρῃ κι' ἄλλες καὶ νὰ ροβολήσουν ὅλες μαζί ὡς τὰ ριζοβούνια!

Ὁ κῶνος ἦταν καμωμένος ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γρανίτη κι' ἀσβεστόλιθο. Τίποτα δὲν ἦταν ποὺ νὰ φανερώνῃ ἠφαιστειακὴ προέλευση. Ὥστε ἡ Νέα-Ἑλβετία δὲν ἦταν ὑποκείμενη οὔτε σὲ σεισμούς, οὔτε σὲ ἐκρήξεις.

Ὁ κ. Οὐόλστων κι' οἱ σύντροφοί του ἔφταναν στὰ μισὰ τοῦ κώνου χωρὶς κανένα δυσάρεστο. Μόνο μερικὲς πέτρες ξεκουνήθηκαν στὸ πέρασμά τους καὶ ροβόλησαν ὡς τὰ βάθη τοῦ δάσους μὲ κρότο βροντῆς, ποὺ τὸν δυνάμωσαν οἱ ἀντίλαλοι τοῦ βουνοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἐσημειώθηκε δυστύχημα ἀπὸ τὶς μικρὲς αὐτὲς καταρρεύσεις.

Στὸ ὕψος ἐκεῖνο πετοῦσαν ἀκόμα μερικὰ πουλιά, μόνοι ἀντιπρόσωποι τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου στὴν τρίτη ζώνη τῶν βουνῶν. Δὲν ἦταν μικρά, σὰν ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ δάσος τῶν ἐλάτων. Ἦταν μεγάλα καί, κτυπῶντας τὸν ἀέρα μὲ τάργὰ κουνήματα τῶν πελώριων φτερῶν τους, ἔφθαναν κάποτε ψηλότερα κι' ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου. Τί πειρασμὸς γιὰ τὸν Τζάκ! μὲ πόση εὐχαρίστησι θὰ ἔστελνε ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στοὺς γυπαετοὺς ἐκείνους καὶ στοὺς κόνδορας, ποὺ τοὺς ἐσάστιζε ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου στὶς γυμνὲς ἐκεῖνες ἐρημιές! Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ἐπώμιζε τὸ τουφέκι του, ὁ κ. Οὐόλστων τοῦ ἔλεγε:

— Περιττό!...

Κι' ὁ Τζὰκ δὲν πυροβολοῦσε.

Ἔτσι γλύτωσε κι' ἕνας θαυμάσιος ἀετὸς τοῦ Μαλιμπάρ. Ἄλλωστε ἀντὶ νὰ τὸν σκοτώσουν, καλύτερο θᾶταν νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό. Μποροῦσε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν πιστὸ σύντροφο τοῦ Φρίτς, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ στὴν πάλη μὲ τὴν τίγρη, τότε ποὺ ταξεῖδευε ὁ κύριός του μὲ τὸ καγιάκ, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Ἀναμμένο-Βράχο.

Ὅσο ἀνέβαιναν, τόσο ὁ κῶνος ἐστένευε καὶ τόσο τὸ ἀναίβασμα γινόταν δυσκολώτερο. Θὰ ὑπῆρχε τόπος ἀρκετὸς στὴν κορυφή, γιὰ νὰ σταθοῦν τρεῖς ἄνθρωποι; Ζήτημα ἦταν! Γιὰ νὰ προχωροῦν, ἔπρεπε τώρα νὰ βοηθοῦνται, νὰ πιάνουνται. Ὁ Τζάκ, πάντα μπροστά, τραβοῦσε τὸν Ἐρνέστο, ποὺ κατόπι τραβοῦσε κι' αὐτὸς τὸν κ. Οὐόλστων. Τοῦ κάκου προσπάθησαν νὰ τριγυρίσουν τὸν κῶνο. Ὁπωσδήποτε αὐτὴ ἡ βορεινὴ του πλευρὰ παρουσίαζε τὶς λιγώτερες δυσκολίες.

Ἐπιτέλους, στὶς δυὸ μετὰ τὸ μεσημέρι, ἀντήχησε μιὰ δυνατὴ φωνή,— ἡ φωνοῦσε Τζάκ,— ἡ πρώτη βέβαια ποὺ δοσνὴ τοῦ τὸν ἀέρα τῆς κορυφῆς ἐκείνης:

— Νησί!... Ἡ Νέα-Ἑλβετία εἶναι νησί!

Μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ κ. Οὐόλστων τὸν ἔφθασαν. Ἐκεῖ, 'ς ἕνα μικρὸν ἴσιωμα δυὸ μόλις τετραγωνικῶν ὀργυιῶν, κατακουρασμένοι, λαχανιασμένοι, ἀνίκανοι σχεδὸν νὰ μιλήσουν, ξαπλώθηκαν γιὰ νὰ νανασάνουν.

Ὅτι ἡ Νέα-Ἑλβετία ἦταν νησί, τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶχε λυθῆ ἀπὸ τὸν ἐρχομό τοῦ Ἐ ι φ ί α. Ἀλλ' ἂν ἡ θάλασσα τὴν περικύκλωνε ἀπὸ παντοῦ, ἀπεῖχε ἀπὸ τὸ βουνὸ ἄλλοῦ πολὺ κι' ἀλλοῦ λίγο. Γιατί τὸ μεγάλο βουνό, ἡ βουνοσειρά, δὲν κατεῖχε τὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ. Ἦταν στὸ μεσημβρινὸ του μέρος κι' ἔσχημάτιζε μιὰ ἀρκετὰ κανονικὴ καμπύλη ἀπὸ τανατολικὰ στὰ δυτικά.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου, — χίλια πεντακόσια πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ὠκεανοῦ, — ἡ ὀπτικὴ ἀκτῖνα ὡς τὸν ὁρίζοντα ἦταν δεκαεπτὰ ὡς δεκαοκτὼ λεῦγες. Ἡ Νέα-Ἑλβετία ὅμως δὲν εἶχε τόσο μεγάλη ἔκταση κι' ὅταν τὸν ρώτησε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος ἀποκρίθηκε:

— Κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ νησί μας ἔχει περίμετρο ἑξῆντα ὡς ἑβδομῆντα λεῦγες. Ἔ, εἶναι ἀρκετή. Ὑπερβαίνει τὸ καντόνι τῆς Λουκέρνης.

— Μὰ πόση, πάνω-κάτω, λογαριάζεις τὴν ἔκτασή της; ρώτησε ὁ κ. Οὐόλστων.

— Ὡς τετρακόσιες τετραγωνικὲς λεῦγες, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ἡ μισὴ σχεδὸν Σικελία.

— Ὤ, ἐφώναξε ὁ Τζάκ· ὑπάρχουν μεγαλύτερα νησιά, ποὺ δὲν ἀξίζουν σὰν τὸ δικό μας!

— Κι' ἄλλα μικρότερα, μὰ σπουδαιότερα, συμπλήρωσε ὁ Ἐρνέστος. Ἕνα στὴ Μεσόγειο, παραδείγματος χάρη, πολὺ σπουδαῖο γιὰ τὴν Ἀγγλία, μόλις μετρᾶ ἑννιὰ λεῦγες μάκρος καὶ τεσσερες πλάτος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΟΥ

Η ΓΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ

Στὰ μικρά μου χρόνια, θυμοῦμαι, εἴχαμε μιὰ γίδα. Μία καὶ μοναχή. Φλώρα τὴν ἐλέγαμε. Κι' ἦταν ἡ Φλώρα μας στὴ φτώχεια μας χαρά. Αὐτὴν εἴχαμε κι' αὐτὴ χαιρόμαστε. Καὶ νὰ σᾶς πῶ, ὁ καθένας κεῖνο πῶχει, κεῖνο χαίρεται. Κεῖνο εἶναι καμάρι του. Κι' ἐδῶ νὰ μοῦ συμπαθήσετε λίγα λόγια, ἴσως παραστρατισμένα: Κάποτε, ποὺ εἶπε ὁ Κύριος στοὺς ὀπαδούς του: «Εὐλογημένη καὶ τριευλογημένη ἡ ψυχὴ κεινοῦ, ποὺ θὰ τ' ἀφήσῃ ὅλα καὶ θὰ μ' ἀκολουθήσῃ ἐμένα μὲ τὸ Σταυρὸ στὸν ὦμο, στὴ στράτα ποὺ πάω ἐγώ», τ' ἀπολογήθηκε τῆς συντροφιᾶς ὁ ζωηρός, ὁ Πέτρος: «Νά, Κύριε, ἐμεῖς τ' ἀφήσαμε γιὰ τὴ δική σου τὴν ἀγάπη.» Καὶ ξέρετε τί προκοπὴ εἶχε ὁ Πέτρος, ποὺ τοῦλεγε «τ' ἀφήσαμε ὅλα»; Μιὰ βάρκα κι' ἕνα δίχτυ κι' οὔτε ἄλλο κι' οὔτε ἄλλο. Ὅρκο παίρνω, πῶς δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο. Κι' ὅμως τἄλεγε «τὰ παρατήσαμε ὅλα». Τί τὰ θέλεις, ὁ καθένας ὅ,τι ἔχει κεῖνο λογαριάζει, κεῖνο καμαρώνει. Τὴ βάρκα του ὁ Πέτρος καὶ τῆς ψαρικῆς τὰ σύνεργα, ἐμεῖς τὴ γιδοῦλα μας κι' ὁ ἐφοπλιστὴς τὰ καράβια του.

Τὸ βράδι, ὅταν γύριζαν ἀπὸ τὴ βοσκὴ ὅλου τοῦ χωριοῦ τὰ γίδια, βγαίναμε καὶ τὰ τρία τ' ἀδέρφια, ἐγώ, ἡ Λένη κι' ὁ Κωστούλας, καὶ τὴν καρτερούσαμε μὲ ψωμὶ στὸ χέρι. Κι' αὐτὴ τραβοῦσε μπροστὰ ἀπ' ὅλο τὸ κοπάδι, πιὸ μπρὸς κι' ἀπ' τὰ γκεσέμια, ποὺ σέρνανε τοὺς κύπρους τοὺς ὀκάρικους. Καί, σὰ μᾶς ἔβλεπε, ἄρχιζε καὶ βέλαζε. Λὲς καὶ μᾶς καλησπεροῦσε. Κι' ἐμεῖς τὴν ἐπροσμέναμε σὰν ἀδελφὸς τὸν ἀδελφό. Φιλιὰ καὶ χάδια. Τὴ φιλέβαμε ψωμὶ κρατημένο ἀπὸ τὸ κομμάτι ποὺ μᾶς λάχαινε νὰ φάμε τὸ γιῶμα. Στερούσαμε τὸν ἑαυτό μας.

Σὰν ἔτρωε, τρέχαμε μπρὸς ἐμεῖς κι' αὐτὴ μᾶς ἀκολούθαε πηλαλῶντας μὲ χίλια παιγνιδίσματα.

Καμμιὰ φορὰ συντυχαίναμε τὴ μάνα μας στὸ δρόμο, καθὼς γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ χωράφι κανενός, ὅπου δούλεβε ἐργάτισσα ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Καί, σὰ μᾶς ἔβλεπε τὰ τρία τὰ παιδιά της μὲ τὴ Φλώρα μαζί, γιόμιζαν δάκρυα τὰ μάτια της. Τὸ καμάρι τῶν παιδιῶν της.

— Μιὰ βρήκατε, παιδιά μου, κι' ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δώσῃ χίλια. Νὰ μὴν κληρονομήσετε τὴ μοῖρα μου.

Ὕστερα ἐμεῖς τραβούσαμε μπροστὰ μὲ τὴ γίδα κι' αὐτὴ ἀπὸ κοντά. Θυμᾶμαι, κάποτε γύρισα πίσω τὸ κεφάλι μου, καθὼς πηγαίναμε, καὶ τὴν εἶδα νὰ σφουγγίζῃ τὰ μάτια της μὲ τὴν ποδιά.

Ποιος ξέρει, μπορεῖ νὰ θυμώτανε τ' ἀντρὸς τὸ κοπάδι καὶ τώρα χήρα μὲ μιὰ γίδα...

Μὰ ἕνα βράδι, ποὺ βγήκαμε καὶ καρτερούσαμε σὰν πάντα μὲ ψωμὶ στὸ χέρι, δὲν εἴδαμε τὴ γίδα μας νὰ τραβᾷ μπροστά, πιὸ μπρος κι' ἀπ' τὰ γκεσέμια, ποὺσεραν τοὺς κύπρους τοὺς ὀκάρικους. Κάτι ἔνοιωσα μὲς στὴν καρδιά μου. Δὲν ξέρω φόβο; Πόνο; Ἴσως καὶ τὰ δυό. Πέρασε ἀπὸ μπροστά μας ὅλο τὸ κοπάδι καὶ πουθενὰ νὰ φανῇ ἡ γίδα.

Τοῦ κάκου τὰ μαυλίσματά μας. Δὲν ἀκούγονταν ἡ Φλώρα. Στερνὰ καὶ ποῦ νὰ κι' ὁ πιστικός. Τὴ Φλώρα τὴν ἔφερνε στὸν ὦμο. Πάγος στὴν καρδιά μου. Τί νἆχε ἡ γιδοῦλα μας; Τὴν εἶχε δαγκάσει φίδι στὸ στῆθος.

Ὁ πιστικὸς τὴν πήγαινε στὸ σπίτι μας. Κι' ἐμεῖς κοντά του κλαίοντας καὶ τὰ τρία.

Στὸ δρόμο, ποὺ περνοῦσε ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, σὲ μιᾶς τουφεκιᾶς μάκρος τοῦ παλιοῦ καιροῦ, εἴδαμε τὴ μάνα μας. Γυρνοῦσε ἀπὸ τὴ δουλειὰ μ' ἕνα ζαλίκι ξύλα. Στάθηκε στὸ δρόμο ὅπως ἦταν φορτωμένη, ἀκούμπησε τὰ χέρια της στὰ γόνατα καὶ κοίταζε ἀμίλητη, σὰ χαζή,— νὰ μὲ σχωρέσῃς μάνα μου: — Πρὶν τῆς ποῦμε τίποτα, τὰ κατάλαβε ὅλα μοναχή της. Τόσα χρόνια, μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη στὴ φτώχεια, τὰ μάντευε ὅλα τὰ κακά.

— Μάνα, τὴ γίδα, τὴν ἔφαε τὸ φίδι.

— Ὅπου ὁ φτωχὸς κι' ἡ μοῖρα του, εἶπε κι' ἀναστέναξε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά της.

Τὴν κατέβασε ἀπὸ τὸν ὦμο του τὴ γίδα ὁ πιστικός. Μὰ δὲ στάθηκε στὰ πόδια της ὀρθή. Ξαπλώθηκε καταγῆς κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι της δίπλα, τ' ἀκκούμπησε στὸ χῶμα. Καὶ βόγγαε σὰν ἄνθρωπος. Ἕνα βογγητὸ κοντὸ σὰν κομμένο κλάμα. Τὴν ἀκούσαμε καὶ μᾶς ραΐστηκε ἡ καρδιὰ κι' ἄλλα τόσα κλάματα καὶ τὰ τρία τἀδέρφια.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χαραλάμπαινα, τῆς λέει ὁ πιστικὸς τῆς μάνας μου, τὴν πρόφταχα καὶ τῆς ἄρμεξα τὸ φαρμακωμένο γαῖμα. Δὲ θὰ πάθῃ τίποτα. Ἂς κάνῃ ἔτσι, μὴ τὴ φοβᾶσαι. Δυσκολέφτηκε καθὼς τὴν ἔφερνα στὸν ὦμο καὶ τῆς ἄναψαν οἱ πόνοι. Πόσα μοῦτυχαν ἐμένα, μὰ τίποτα δὲν ἔπαθαν. Ἔγιαναν πάλι. Ρίξ' τῆς κλαδὶ καὶ σὲ κάνα δυὸ ὧρες σὰν τῆς διαβοῦν οἱ πόνοι, θ' ἀρχέψῃ νὰ τρώῃ. Μέρωσε τὰ παιδιά σου ποὺ βάλανε τὴ φωνή, σὰν γατάκια νηστικὰ ποὺ νιαουρίζουν.

Πῆρε δυὸ αὐγὰ γιὰ τὸν κόπο του ὁ πιστικὸς κι' ἔφυγε. Κι' ἡ μάνα μου σήκωσε τὴ γίδα στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἐπῆρε μέσα στὸ σπίτι. Τὴν ἔβαλε σὲ μιὰν ἄκρη καὶ τῆς ἔρριξε πρινάρι, ἂν ἤθελε νὰ φάῃ. Κι' ὕστερα καταπιάστηκε νὰ ἡσυχάσῃ ἐμᾶς, νὰ πάψουμε τὰ κλάματα. Ἐγώ, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἔπαψα. Δὲν ξέρω, ἴσως στειρέβουνε γρήγορα τὰ δάκρυά μου. Μὲ βρήκανε συμφορὲς καὶ συμφορὲς ἀργότερα, σὰ μεγάλωσα, στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, καὶ δὲν ἔβγαλα οὔτε ἕνα δάκρυ.

Ὡς τόσο νὰ μὲ συμπαθήσετε, γιατὶ σᾶς εἶπα κάτι, ποὺ δὲ σᾶς ἐνδιαφέρει. Τῶφερε ἡ κουβέντα. Μὰ ἡ Λένη ποῦ νὰ παῇ! Σιγόκλαιε.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΑΘΑΝ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 331].

Κα ΤΟΥ. (*ἀπὸ μέσα της*). — Ἄ! καλὸ εἶναι νὰ τὸ ξέρουμε...

ΕΛ.—Μάντευσε πόσα λύτρα ζήτησε αὐτὸς ὁ ἅγιος; Αὐτὸ βέβαια μὲ κολακεύει, μὰ εἶναι πολὺ ἀκριβά.

ΑΘ. — Ξέρω κι' ἐγώ; Πόσα;... Πέντε δραχμές; δέκα δραχμές;...ἑκατὸ δραχμές;

ΕΛ. — Ὤ! Εἶσαι πολὺ μακριά. Μοῦ ζήτησε δέκα χιλιάδες δραχμές.

ΑΘ.—Δέκα χιλιάδες δραχμές!

Κα ΤΟΥ. (*ἀπὸ μέσα της*). — Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ μάθω περισσότερα. (*Ἐξέρχεται μὲ τὴν μύτη τῶν ποδιῶν της, χωρὶς νὰ τὴν ἰδοῦν τὰ κορίτσια.*)

ΕΛ. (*ἐξακολουθοῦντας*).— Καταλαβαίνεις πῶς ὑποσχέθηκα ὅ,τι ἤθελε... Μέβαλε τότε μέσα σὲ μιὰ πιρόγα καὶ μὰ δήγησε ὥς τὸ λιμάνι τῆς Αἴγινας· μὰ περνῶντας κοντὰ σὲ μιὰ ψαράδικη βάρκα δεμένη ἐκεῖ, πήδηξα μέσα χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ, γιατί εἶχε φυλάξει τὴ νύκτα γιὰ νὰ μὲ φέρῃ πίσω· ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ἤμουν στῆς θείας μου, κατσαρούμενη ποὺ γλύτωσα ἀπὸ τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ παληοαγρίου.

ΑΘ.—Καλά· μὰ οἱ δέκα χιλιάδες δραχμές;

ΕΛ.—Τίς κέρδισα πηδῶντας στὴ ψαράδικη βάρκα...

ΑΘ.—Πῶς! δὲ θὰ τὶς πληρώσῃς;

ΕΛ.—Καθόλου...

ΑΘ.—Ὤ! μὰ εἶναι κακὸ αὐτό... γιατί ὅ,τι ὑποσχεθῇς, τὸ χρωστᾶς.

ΕΛ.—Μπᾶ! μπᾶ! δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέται κανεὶς μ' ἕνα τέτοιον ἅγιο.

ΣΚΗΝΗ V

ΕΛΛΗ, ΑΘΗΝΑ, ΦΙΛΙΠΠΟΣ

ΦΙΛΙΠ. (*προσπερνόντας*). — Δεσποινὶς Ἕλλη! Δεσποινὶς Ἕλλη!... Εἶναι κάτω ἕνας πολὺ παράξενος ἄνθρωπος, μ' ἕνα φόρεμα γεμάτο τρίχες καὶ ζητᾷ νὰ σᾶς ἰδῇ... Φαίνεται πολὺ θυμωμένος μαζί σας... καὶ λέει πῶς ἂν σᾶς βρῇ, θάχετε νὰ κάμετε μαζί του...

ΕΛ. (*ἔκπληκτη*).—Ἐγώ;.. Τί σημαίνει αὐτό;

ΦΙ. — Διάβολε!... ξέρω κι' ἐγώ;... Καθὼς φαίνεται ἔρχεται ἀπὸ ἕνα νησάκι ποὺ εἶναι κοντὰ στὴν Αἴγινα γιὰ νὰ σᾶς βρῇ.

ΕΛ.—Μὰ σὲ βεβαιῶ, Φίλιππε, πῶς δὲν ξέρω τί θὰ πῇ αὐτό.

ΦΙ.—Λέει πῶς τοῦ χρωστᾶτε δέκα χιλιάδες δραχμές, καὶ πῶς δὲν θὰ φύγῃ ἂν δὲν τὶς πάρῃ.

ΕΛ. (*ταραγμένη*). — Μὰ δὲν καταλαβαίνω...

ΑΘ.—Μὰ εἶναι ἁπλούστατο, Ἕλλη... Νὰ δά!.. Εἶναι ὁ ἅγιός σου ποὺ ἔρχεται νὰ ζητήσῃ ὅ,τι τοῦ ὑποσχέθηκες.

ΕΛ.—Μπᾶ!...Ἀδύνατο.

ΦΙ.—Ἄλλωστε τώρα θὰ μάθετε καλά, γιατὶ νάτον ποὺ ἔρχεται ὁ ἴδιος νὰ σᾶς βρῇ μὲ τὴν κυρία μητέρα σας.

ΣΚΗΝΗ VI

ΟΙ ΙΔΙΟΙ, Κα ΤΟΥΛΙΔΟΥ, Κος ΔΗΜΑΔΗΣ, *σκεπασμένος μὲ μιὰ κάπα τριχωτή.*

ΔΗΜΑΔΗΣ, (*εἰσερχόμενος, πρὸς τὴν Κα Τουλίδου*).—Νά την, κυρία!.. Αὐτὴ εἶναι!.. Καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ μὲ γνωρίσῃ.

ΕΛ. (*κοιτάζοντάς τον*).—Μὰ ὄχι, κύριε, δὲ σᾶς γνωρίζω...

ΑΘ. (*σιγὰ στὴν Ἕλλη*).—Ἄ, Ἕλλη!... μπορεῖς καὶ λὲς ψέμματα, ἐνῷ πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπες...

ΔΗΜ.— Ἀφιπὸν δὲ θυμᾶστε πῶς, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τὸ ναυάγιό σας βγήκατε στὸ νησί μου ἐπάνω στὸ κούτσουρό σας... ἐγὼ πρῶτος σᾶς περιμάζεψα;

ΕΛ. (*ταραγμένη, ἀπὸ μέσα της*). — Μὰ τί λέει λοιπόν;...

ΔΗΜ.—Δὲ θυμᾶστε πιὰ ποὺ μοῦ ὑποσχεθήκατε, πῶς ἂν σᾶς ξανάφερνα στὸ λιμάνι, θὰ μοῦ μετρούσατε δέκα χιλιάδες δραχμές;...

ΕΛ. (*ἀπὸ μέσα της; ἐξαλλη*).— Ὤ! θεέ μου!... Μὰ δὲν εἶναι δυνατό... Μὲ περιπαίζουν...

ΑΘ. (*ἀγανακτισμένη*).— Ὤ! αὐτὸ εἶναι πολύ... Ἀφοῦ δὲν θέλει ν' ἀπαντήσῃ, θὰ τὸ κάμω ἐγὼ δι' ἐκείνην, γιατὶ ἀγανακτῶ ποὺ βλέπω γαθετῆ ἔτσι τὸ λόγο της... (*Πρὸς τὸν κ. Δημάδη*). Ναί, κύριε, ναί... Τὰ θυμᾶται ὅλ' αὐτά, γιατί μοῦ τὰ διηγούνταν ἀκόμα πρὸ ὀλίγου...

Κο ΤΟΥ.—Ἔλα, Ἕλλη... ἀπάντησε ἐπιτέλους...πρέπει νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια· γιατὶ ἂν ὑποσχέθηκες δέκα χιλιάδες δραχμὲς πρέπει νὰ τὶς δώσῃς... ἐσύ ὅμως, ὄχι ἐγώ, γιατὶ δὲν ἔχω λεπτὰ αὐτὴ τὴ στιγμή... Μὰ ἀφοῦ ὑποσχέθηκες ἕνα τέτοιο ποσό, θὰ πῇ πῶς τῶχεις στὴ διάθεσή σου... Ἐμπρός, πλήρωσε... καὶ πλήρωσε γρήγορα...

ΔΗΜ.—Βέβαια, εἰδεμὴ ξαναπαίρνω αὐτὴ τὴ μικρὴ ψεύτρα ποὺ καταχράσθηκε τὴν ἐμπιστοσύνη μου... Ἡ ζωή της μοῦ ἀνήκει, ἀφοῦ δὲν ἔχει μὲ τί νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ, ὅπως ἔδωσε τὸ λόγο της. Δὲν ἔχω δίκηο;

Κα ΤΟΥ.—Δυστυχῶς, κύριε, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτα... Ἔχετε ἀπολύτως δίκηο.

ΔΗΜ. (*πιάνοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Ἕλλη*). —Ἐμπρός, δεσποινίς, ἐλᾶτε μαζί μου... ἂς φύγωμε...

ΕΛ. (*ξεφωνίζοντας*). — Ὄχι!... Ὄχι!... δὲ θέλω!...

ΔΗΜ.—Τότε πληρῶστε.

ΕΛ.—Δὲ σᾶς χρωστῶ τίποτα... Δὲ σᾶς γνωρίζω...

ΑΘ.—Δὲν εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνος ποὺ εἶχες πέσει στὰ χέρια του;

ΕΛ.—Δὲν ἔπεσα στὰ χέρια κανενός.

ΑΘ.—Ὕστερ' ἀπὸ τὸ ναυάγιό σου;

ΕΛ.—Δὲ ναυάγησα... Ἔπεσα στὴ θάλασσα, στὸ λιμάνι, καὶ μὲ ξαναπῆραν αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Κα ΤΟΥ.—Ἐπιτέλους!

ΦΙ.—Εὖγε, δεσποινὶς Ἕλλη!

ΑΘ.—Καὶ ὅμως μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου μονάχη σου...

ΕΛ.—Εἶπα ψέμματα... δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀληθινὸ παρὰ τὸ μπάνιο ποὺ ἔκαμα καὶ τὸ νερὸ ποὺ ἤπια.

ΔΗΜ. (*βγάζοντας τὴν κάπα του*).—Τότε ἀφοῦ εἶν' ἔτσι... ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς ἀρνεῖται, δὲν ἔχω πιὰ νὰ κάμω τίποτα ἐδῶ.

Κα ΤΟΥ.—Ὄχι ἀκόμα, κύριε Δημάδη, ὄχι ἀκόμα.

ΑΘ. (*θυμωμένη*).— Κι' ἐγὼ ποὺ σᾶκουα σὰ βλάκας!

ΕΛ.—Συχώρεσέ με, Ἀθηνᾶ μου, τὸ μάθημα ποὺ μοῦδωκαν θὰ μὠφεληθῇ, καὶ θὰ βάλω ἕνα χαλινὸ στὴν πολὺ γόνιμη φαντασία μου, γιατὶ στὸ ἑξῆς δὲ θὰ λέω παρὰ τὴν ἀλήθεια.

Δ ὐ λ α ί α

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

† ΚΩΝ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΗ

Ἀγαπητοί μου

ΠΡΟΧΘΕΣ ἦλθε στὸ σπίτι μιὰ φτωχὴ γυναίκα, γνωστή μας, νὰ μᾶς πῇ τὴ δυστυχία της καὶ νὰ μᾶς παρακαλέσῃ, ἂν μπορούσαμε, νὰ τὴ σώσουμε. Ἔχει τὸ παιδί της στὴ φυλακή. Ἕνα παιδάκι ἑνδεκα μόλις χρονῶν, — φανταισθῆτε! Καὶ γιατί; Γιατὶ τὸ ὑποπτεύθηκε ἁπλῶς πὼς ἔκλεψε ἑξακόσιες δραχμὲς ἀπὸ τὸ μπακάλικο τῆς γειτονειᾶς! Τὸ ἔπιασαν λοιπὸν βάναυσα, τὸ ἔδειραν ἀλύπητα...γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ, τὸ ἔστειλαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία στὴν Εἰσαγγελία, κι' ἀπὸ κεῖ τὸ πέταξαν καὶ τὸ... ξέχασαν 'ς ἕνα κελλὶ στὸ Ἀβερώφειο. Μάλιστα, τὸ ξέχασαν. Γιατὶ ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει τέσσαρες μῆνες κι' ἀκόμη νὰ ἐκδοθῇ τὸ βούλευμα ποὺ θὰ τὸ ἀθωώνῃ ἂν εἶναι ἀθῶο, ἢ θὰ τὸ παραπέμπῃ στὸ δικαστήριο, ἂν ὑπάρχουν μαρτυρίες, ποὺ νὰ τὸ ἐπιβαρύνουν!

Ἡ ἴδια ἱστορία τοῦ Ρεμῆ, ἀπὸ τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια», ἀλλὰ καὶ τί διαφορετική! Καὶ τὸν Ρεμῆ, καθὼς εἴδατε, τὸν ἔπιασαν μεῖμια ὑποψία, τὸν ἐφυλάκισαν, μὰ δὲν τὸν κακομεταχειρίσθηκαν, δὲν τὸν ἔδειραν, οὔτε τὸν ξέχασαν στὴ φυλακή. Δὲν εἶχαν περάσει 48 ὧρες ἀπὸ τὴ σύλληψή του, ὅταν τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸν δικαστή, νὰ τὸν ἀνακρίνῃ, νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰποφασίσῃ. Ὁ δικαστὴς αὐτὸς δὲν τὸν ἐθεώρησε ἀμέσως ἀθῶο καὶ τὸν ἔστειλε στὸ κακουργιοδικεῖο. Ἀδιάφορο! Ὁ Ρεμῆς ἤξερε πιὰ τὴν τύχη του: Ἤταν ὑπόδικος σὲ λίγο καιρὸ θὰ τὸν ἐδίκαζαν οἱ ἔνορκοι κι' αὐτοὶ πιὰ θὰ τὸν ἀθώωναν ἢ θὰ τὸν καταδίκαζα ν. Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ Ἑλλάδα δὲν εἶναι ἀκόμα Ἀγγλία κι' ἕνα παιδί, ἀθῶο ἴσως, μπορεῖ ἐδῶ νὰ συλληφθῇ, νὰ δαρθῇ, νὰ βασανισθῇ, κι' ὕστερα νὰ ξεχασθῇ μῆνες, χρόνια κάποτε, σὲ μιὰ φυλακή, χωρὶς κἂν νὰ βγαίνῃ ὄυτε τὸ βούλευμα, ἡ ἀπόφαση τοῦ ἀνακριτῆ, ποὺ θὰ τὸ παραπέμπῃ ἢ θὰ τὸ ἀθωώνῃ.

Καὶ ὅμως ἀνάμεσα στὶς δυὸ αὐτὲς ὅμοιες καὶ διαφορετικὲς ἱστορίες, ὑπάρχει καὶ κάτι, ποὺ βαρύνει ἐξίσου καὶ τὶς δυὸ πολιτεῖες, καὶ τὶς δυὸ κοινωνίες ὅπου συνέβησαν: Ἡ προκατάληψη ἐναντίον τῶν φτωχῶν παιδιῶν. Γιατὶ συμπέρανναν μὲ τόση βεβαιότητα πὼς ὁ Ρεμῆς ἦταν ὁ κλέφτης τῆς ἐκκλησιᾶς; Γιατὶ βρέθηκε κεῖ-μέσα ὁ σκύλος του; Ὄχι! Ἂν ὁ σκύλος αὐτὸς ἀνῆκε σ' ἕνα λορδόπουλο, δὲν θἄπιαναν βέβαια τὸν κύριό του γιὰ κλέφτη. Τὸν Ρεμῆ ὅμως τὸν ἔπιασαν γιατὶ δὲν ἦταν γιὸς λόρδου, παρὰ ἕνα φτωχόπαιδο τοῦ δρόμου, ἕνας μικρὸς πλανόδιος μουσικός. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ὑποψιάσθηκαν καὶ τὸ φτωχὸ παιδὶ τῆς γνωστῆς μας γυναίκας. Ὅπου φτωχός, νομίζουν, καὶ κλέφτης. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ παιδιά, τὸ ἕνα φτωχὸ καὶ τἄλλο πλούσιο, ποὺ θὰ τὰ βάρυναν οἱ ἴδιες ἐνδείξεις σὲ μιὰ περίπτωση κλοπῆς, τὸ φτωχὸ θὰ ἔπιαναν, τὸ πλούσιο ποτέ. Προκατάληψη!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ρεμῆ, ἡ ἱστορία ποὺ σᾶς διηγήθηκα, μοῦ θύμισε κι' ἐν' ἄλλο παιδί, ποὺ ἐνοχοποιήθηκε μιὰ φορά, μπροστὰ στὰ μάτια μου, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἦταν ἕνα φτωχὸ κτιστόπουλο. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, — ποὺ θὰ τοῦ ἔμεινε, πιστεύω, ἀξέχαστη γιὰ πάντα, — ἐδούλευε μὲ τὸν ἀφεντικό του σ' ἕνα πλούσιο σπίτι, γνωστό μου. Ἄξαφνα ἡ κυρία ἀνακάλυψε πὼς τῆς λείπει ἕνα πολύτιμο διαμαντένιο δαχτυλίδι. Πρὸ ὀλίγου τὸ εἶχε ἀφήσει στὴν τουαλέττα της κι' ἀπὸ κεῖ ἔγεινε ἄφαντο. Ποιὸς τὸ πῆρε; Μὰ καὶ ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸ κτιστόπουλο, ποὺ μπαινόβγαινε τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ σπίτι; Εἰδοποιήθηκε ἡ Ἀστυνομία καὶ μ' ὅλες του τὶς διαμαρτυρίες, μ' ὅλα του τὰ κλάματα, τὸ παιδὶ σύρθηκε ἀπὸ ταύτι στὸ Τμῆμα. Ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ τὸ ἀνακρίνουν, κατὰ τὸν ρωμέικο τρόπο, δηλαδὴ νὰ τὸ δέρνουν μὲ τὸν βουρδουλα, γιὰ νὰ πῇ τί ἔκαμε τὸ δακτυλίδι. Ἔφαγε τῆς χρονιᾶς του. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἴδια. Μάρτυρας ἔγεινε τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί, ποὺ τὸ κρατοῦσαν στὴν Ἀστυνομία νὰ μαρτυρήσῃ. Ἀλλὰ τὴν τρίτη μέρα, τὸ δαχτυλίδι βρέθηκε ξαφνικὰ σ' ἕνα χάρτινο κουτάκι, ὅπου, παίζωντας, τὸ εἶχε βάλει τὸ μωρὸ τῆς κυρίας καὶ δὲν ἤξερε, δὲ θυμόταν νὰ τὸ πῇ!

Σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἔπρεπε νὰ θυμούμαστε περισσότερο, ὅτι ὅπως ἡ καλοσύνη, ὅπως ἡ ἐξυπνάδα, ἔτσι κι' ἡ τιμιότη, δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν κοινωνικὴ θέση τοῦ παιδιοῦ. Ὑπάρχουν πτωχόπαιδα ποὺ θὰ προτιμοῦσαν νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ πάρουν μιὰ ξένη πεντάρα. Πρέπει νἄμαστε πολὺ προσεκτικοί, πολὺ ἐπιφυλακτικοί, πολὺ διαστακτικοί, ὅταν κάποιες ἐνδείξεις, κάποιες συμπτώσεις, ἐνοχοποιοῦν ἕνα φτωχόπαιδο. Μπορεῖ νὰ εἶναι κλέφτης, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι. Ἡ κακὴ προκατάληψη μᾶς κάνει νἄχουμε σχεδὸν βεβαιότητα γιὰ τὸ πρῶτο καὶ νἀποκλείουμε πάντα τὸ δεύτερο. Μ' αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό! Ἀρκετὰ πράγματα χωρίζουν τὶς κοινωνικὲς τάξεις ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι τόσο χωρισμένες. Ἂς ἔλειπε τοὐλάχιστο αὐτὴ ἡ ὁλωσδιόλου περιττὴ προκατάληψη. Σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, ἂς ἔχουμε λίγη ὑπομονή. Εἶναι πολὺ σκληρὸ νὰ μεταχειζόμαστε σὰν κλέφτη ἕνα φτωχὸ παιδί, μόνο ἐπειδὴ εἶναι φτωχό, ἐνῶ αὔριο μπορεῖ νἀποδειχθῇ τίμιο κι' ἀθῶο. Ὅσοι θὰ γίνετε μεθαύριο ἀστυνομικοὶ ἢ δικαστικοί, νὰ τὸ θυμᾶσε.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ' (Συνέχεια).

Ἑτοιμάσθηκα ν' ἀποκριθῶ πὼς δὲν εἶχα τίποτα νὰ ὁμολογήσω· σκέφθηκα ὅμως πὼς θἄταν καλύτερο γιὰ μένα νἀποκτήσω τὴ συμπάθεια τοῦ πόλισμαν ἐκείνου, καὶ δὲν ἀποκρίθηκα διόλου.

— Διστάζεις; ἐξακολούθησε νὰ μοῦ λέῃ καλά, ἐγὼ δὲν θὰ σὲ βιάσω. Ἄμα σκεφθῇς μονάχος σου, στὴ φυλακή, κι' ἀναγνωρίσῃς πόσο καλὴ εἶναι ἡ συμβουλή μου, φώναξέ με. Γιατὶ δὲν πρέπει, βλέπεις, νὰ ὁμολογῇ κανεὶς στὴν πρῶτο τυχόντα, ἀλλὰ νὰ διαλέγῃ ἐκεῖνον ποὺ ἐνδιαφέρεται, ὅπως ἐνδιαφέρουμαι 'γώ γιὰ σένα κι' εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ βοηθήσω.

Ἔκαμα νεῦμα βεβαιωτικό.

— Λοιπόν, νὰ ζητήσῃς τὸν Ντόλφιν. Ἔτσι μὲ λένε. Θὰ θυμηθῇς καλὰ τὸνομά μου;

— Μάλιστα, κύριε.

Στηρίζόμουν στὴν πόρτα, ποὺ τὸ γυαλί της ἦταν καταιβασμένο, καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ κοιτάζω τὰ μέρη ποὺ περνούσαμε. Ὁ πόλισμαν, γιὰ νὰ μὲ καλοπιάσῃ ἀκόμα, μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς μποροῦσα νὰ κοιτάζω ὅσο ἤθελα. Τί φόβο εἶχε; Τὸ τραῖνο ἔτρεχε μ' ὅλη τὴν ταχύτητα.

Σὲ λίγο, ἐπειδὴ ὁ ἀέρας ποὺ τὸν κτυποῦσε στὸ πρόσωπο, τὸν εἶχε παγώσει, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἐκάθησε στὴ μέσῃ τοῦ βαγονιοῦ. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμουν τόσο εὐαίσθητος στὸ κρύο. Ἔβαλα μὲ τρόπο τὸ ἀριστερό μου χέρι ἔξω, ἔπιασα τὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ τὸ ἔστριψα. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξῃ, τὴν κρατοῦσα καλὰ μὲ τὸ δεξί.

Πέρασαν ἔτσι τὰ σαρανταπέντε λεπτά. Ἡ μηχανὴ σφύριξε καὶ λιγόστεψε τὴν ταχύτητά της. Ἤταν ἡ στιγμή... Γρήγορα-γρήγορα ἔσπρωξα τὴν πόρτα κι' ἐπήδησα ὅσο μακρύτερα μποροῦσα (*). Ἔπεσα μέσα στὸ χαντάκι. Εὐτυχῶς, τὰ χέρια μου ποὺ τὰ εἶχα μπροστά, βρῆκαν τὸ χορταριασμένο ὄχθο. Ἀλλὰ ὁ κτύπος ἦταν τόσο ἀπότομος, ὥστε σωριάσθηκα χάμω λιγοθυμισμένος.

Ὅταν σύνῆλθα, μοῦ φάνηκε πὼς ἤμουν ἀκόμα στὸ σιδηρόδρομο. Γιατὶ ἄκουγα πάλι κύλισμα τροχῶν κι' αἴσθανόμουν πὼς φεύγω μὲ γρηγοράδα. Ἀλλὰ τώρα ἤμουν ξαπλωμένος 'ς ἕν' ἀχυρόστρωμα.

Περίεργο πρᾶγμα! Τὸ πρόσωπό μου ἦταν βρεμμένο καὶ στὰ μάγουλά μου, στὸ μέτωπό μου, περνοῦσε σὰν ἕνα χάδι μαλακὸ καὶ ζεστό.

Ἀνοιξα τὰ μάτια. Ἕνας σκύλος, ἕνας ἄσχημος σκύλος κίτρινος, ἦταν σκυμμένος

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 333.

ἀπάνω μου καὶ μ' ἔγλειφε. Δίπλα μου, ὁ Ματτίας γονατιστός.

— Γλύτωσές! μοῦ εἶπε, παραμερίζοντας τὸ σκύλο κι' ἀγκαλιάζοντάς με.

— Ποῦ εἴμαστε;

— Σ' ἀμάξι. Ὁ Μπόμπ ὁδηγεῖ.

— Ἐ, πῶς εἶσαι; μὲ ρώτησε κι' ὁ Μπόμπ γυρίζοντας τὸ κεφάλι του.

— Δὲν ξέρω . . . καλά, μοῦ φαίνεται.

— Κούνα τὰ χέρια σου, κούνα τὰ πόδια σου, φώναξε ὁ Μπόμπ.

Καθὼς ἤμουν ξαπλωμένος στὸ ἄχερο, ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε.

— Ὡραῖα! φώναξε ὁ Ματτίας. Δὲν ἔσπασες τίποτα.

— Μὰ τί συνέβη;

— Πήδησες ἀπὸ τὸ τραῖνο, ὅπως σοῦ εἴχαμε παραγγείλει. Μὰ τὸ πέσιμο σὲ ζάλισε καὶ λιγοθύμησες στο χαντάκι. Τότε ἔτρεξε ὁ Μπόμπ κι' ἐνῶ ἐγὼ κρατοῦσα τὸ ἄλογο, σ' ἀνέβασε ἀγκαλιά. Νομίσαμε πὼς σκοτώθηκες. Μὰ νά, δόξα σοι ὁ Θεός, ποὺ δὲν ἔπαθες τίποτα.

— Κι' ὁ πόλισμαν;

— Ἐξακολουθεῖ τὸ ταξείδι του μὲ τὸ τραῖνο, ποὺ δὲ σταμάτησε καθόλου.

Ἔμαθα τὸ κυριώτερο· κοίταξα γύρω μου κι' εἶδα πάλι τὸ κίτρινο σκυλί ποὺ μὲ κοίταζε τρυφερά. Τὰ μάτια του μοῦ φάνηκαν ὅμοια μὲ τοῦ Κάπη· μὰ δὲν ἦταν ὁ Κάπης, ἀφοῦ ὁ Κάπης ἦταν ἄσπρος.

— Κι' ὁ Κάπης τί ἔγεινε; ρώτησα.

Πρὶν μοῦ ἀπαντήσῃ ὁ Ματτίας, ὁ κίτρινος σκύλος πήδησε ἀπάνω μου κι' ἄρχισε πάλι νὰ μὲ γλείφῃ κλαίγοντας.

— Νὰ τος! μοῦ εἶπε ὁ Ματτίας. Τὸν ἐδάφαμε.

Ἐχάϊδεψα κι' ἐγὼ τὸν καλό μου Κάπη καὶ τὸν ἐφίλησα.

— Μὰ γιατί τὸν ἐδάφατε;

— Εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία . . . θὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ.

Μὰ ὁ Μπόμπ δὲν ἄφησε.

— Ὁδήγα τὸ ἄλογο, εἶπε στὸ Ματτία καὶ κράτα το καλά. Ἐγὼ θὰ διορθώσω τώρα τἀμάξι, γιὰ νὰ μὴ τὸ γνωρίσουν στὶς παράγκες.

Τὸ ἀμάξι αὐτὸ ἦταν καρρότσι μὲ στρογγυλὴ τέντα πάνινη ἁπλωμένη σὲ στεφάνια. Ὁ Μπόμπ κατέβασε τὰ στεφάνια μέσα, δίπλωσε τὴν τέντα σὲ τέσσερα καὶ μοῦ εἶπε νὰ σκεπασθῶ μ' αὐτή. Ἔπειτα ξαναπῆρε τὴ θέση τοῦ ἀμαξᾶ κι' εἶπε τοῦ Ματτία νὰ σκεπασθῇ κι' αὐτὸς μὲ τὴν τέντα. Ἔτσι τὸ ἀμάξι μας ἄλλαξε ὁλωσδιόλου ὄψη: ἦταν ξεσκέπαστο κι' ἀντὶ τρεῖς ἐπιβάτες, δὲν εἶχα μέσα παρὰ ἕνα. Ἂν τυχὸν μᾶς κυνηγοῦσαν, οἱ ἄνθρωποι ποὺ μᾶς ἔβλεπαν τώρα νὰ περνοῦμε, θἄδιναν διαφορετικὰ σημάδια στοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ θὰ τοὺς ἔχαναν νὰ γυρίζουν πίσω.

— Ποῦ πᾶμε; ρώτησα τὸ Ματτία ἄμα ξαπλώθηκε κοντά μου.

— Στὸ Λίττλχαμπτον. Εἶναι μιὰ μικρὴ σκάλα στὴ θάλασσα κι' ἐκεῖ ὁ Μπόμπ ἔχει ἕναν ἀδελφὸ καπετάνιο, ποὺ πάει μὲ τὸ καΐκι του κάθε τόσο στὴ Γαλλία καὶ φέρνει αὐγὰ καὶ βούτυρο ἀπὸ τὴ Νορμανδία, ἀπὸ τὸ Ἰζινύ. Ἂν γλυτώσουμε, — καὶ θὰ γλυτώσουμε, — στὸ Μπόμπ θὰ τὸ χρωστᾶμε. Αὐτὸς τὰ ἔκαμε ὅλα. Ἐγὼ ὁ φτωχὸς τί μποροῦσα νὰ κάμω γιὰ σένα; Ὁ Μπόμπ σκέφθηκε νὰ πηδήσῃς ἀπὸ τὸ τραῖνο, αὐτὸς φύσηξε τὸ γράμμα μου, αὐτὸς κατάφερε τοὺς συντρόφους του νὰ τοῦ δανείσουν τὸ ἄλογο κι' αὐτὸς θὰ μᾶς βρῇ πλοῖο γιὰ νὰ πᾶμε κρυφὰ στὴ Γαλλία, γιατί, ἐννοεῖς, ἂν μπαίναμε σὲ βαπόρι, θὰ μᾶς ἔπιαναν εὐθύς. Βλέπεις τί καλὸ εἶναι νἄχῃ κανένας φίλους;

— Καὶ τὸν Κάπη, ποιὸς σκέφθηκε νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας;

— Ἐγὼ μὰ ὁ Μπόμπ σκέφθηκε νὰ τὸν βάλουμε κίτρινο, γιὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσουν, ἀφοῦ τὸν κλέψαμε ἀπὸ τὸν πόλισμαν Τζέρρυ, τὸν «εὐφυέστατον» Τζέρρυ, ὅπως τὸν εἶπε ὁ δικαστής, ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν ἔδειξε τόση εὐφυΐα, γιατὶ ἄφησε νὰ τοῦ κλέψουν τὸν Κάπη χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς ὁ Κάπης, ἄμα μὲ μυρίσθηκε, ἔκαμε ὅ,τι ἔπρεπε σχεδὸν μόνος του. Μὰ κι' ὁ Μπόμπ μ' ἐβοήθησε πολύ, γιατὶ αὐτὸς ξέρει πῶς κλέβουν σκυλιά.

— Καὶ τὸ πόδι σου;

— Γιατρεύτηκε . . . κοντεύει . . . δὲν εἶχα καιρὸ νὰ τὸ συλλογιέμαι.

Οἱ δρόμοι στὴν Ἀγγλία δὲν εἶναι ἐλεύθεροι ὅπως στὴ Γαλλία. Κάθε τόσο μικοὺς καὶ θὰ τοὺς ἔχαναν νὰ γυρίζουν πίσω.

— Ποῦ πᾶμε; ρώτησα τὸ Ματτία ἄμα ξαπλώθηκε κοντά μου.

— Στὸ Λίττλχαμπτον. Εἶναι μιὰ μικρὴ σκάλα στὴ θάλασσα κι' ἐκεῖ ὁ Μπόμπ ἔχει ἕναν ἀδελφὸ καπετάνιο, ποὺ πάει μὲ τὸ καΐκι του κάθε τόσο στὴ Γαλλία καὶ φέρνει αὐγὰ καὶ βούτυρο ἀπὸ τὴ Νορμανδία, ἀπὸ τὸ Ἰζινύ. Ἂν γλυτώσουμε, — καὶ θὰ γλυτώσουμε, — στὸ Μπόμπ θὰ τὸ χρωστᾶμε. Αὐτὸς τὰ ἔκαμε ὅλα. Ἐγὼ ὁ φτωχὸς τί μποροῦσα νὰ κάμω γιὰ σένα; Ὁ Μπόμπ σκέφθηκε νὰ πηδήσῃς ἀπὸ τὸ τραῖνο, αὐτὸς φύσηξε τὸ γράμμα μου, αὐτὸς κατάφερε τοὺς συντρόφους του νὰ τοῦ δανείσουν τὸ ἄλογο κι' αὐτὸς θὰ μᾶς βρῇ πλοῖο γιὰ νὰ πᾶμε κρυφὰ στὴ Γαλλία, γιατί, ἐννοεῖς, ἂν μπαίναμε σὲ βαπόρι, θὰ μᾶς ἔπιαναν εὐθύς. Βλέπεις τί καλὸ εἶναι νἄχῃ κανένας φίλους;

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΘΩΜΑΣ Μ. ΝΟΥΣΙΑΣ
(Λήθη) ἐν Θεσσαλονίκῃ. Α' Βραβεῖον 1800υ καὶ 1820υ Διαγων. Λύσεων Ἀγνωμ. Ἀσκήσεων.

ΘΕΜΗΣ Α. ΝΑΛΤΣΑΣ
(Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλὰς) ἐν Θεσσαλονίκῃ. Α' Βραβεῖον 19ου Διαγωνισμοῦ Σεσκαθήματος

ἀπαντᾷ κανεὶς παράγκες καὶ κάγγελα, ὅπου ὑποχρεώνεται νὰ πληρώνῃ κάτι τι, γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάσῃ τὰ διόδια. Κάθε φορὰ ποὺ πλησιάζαμε σὲ καμμιὰ τέτοια παράγκα, ὁ Μπόμπ μᾶς ἔλεγε νὰ σιωπάσουμε, νὰ σκεπασθοῦμε, νὰ μείνουμε ἀκίνητοι· κι' ἔτσι οἱ φύλακες δὲν ἔβλεπαν παρὰ ἐν' ἀμάξι ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ἕνας ἄνθρωπος. Ὁ Μπόμπ τοὺς ἔλεγε ἀστεῖα καὶ περνοῦσε.

Σὰν κλοῦν ποὺ ἦταν, ἤξερε νὰ βάφεται, νὰ μασκαρεύεται, κι' εἶχε κάνει ἕνα τέλειο κεφάλι Ἄγγλου περιβολάρη. Κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἐγνώριζαν ἀκόμα, θὰ τοῦ μιλοῦσαν χωρὶς νὰ καταλάβουν ποιὸς εἶναι.

Τρέχαμε γρήγορα, γιατὶ καὶ τἄλογο ἦταν καλὸ κι' ὁ Μπόμπ καλὸς ἀμαξᾶς. Ἔπρεπε ὅμως νὰ σταματήσουμε κάπου, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ τἄλογο καὶ νὰ φάῃ. Ἀλλὰ δὲν μπήκαμε γι' αὐτὸ σὲ κανένα χάνι. Ὁ Μπόμπ σταμάτησε μέσα σὲ δάσος, ξεχαλένωσε τἄλογο καὶ τοῦ πέρασε στὸ λαιμὸ ἕνα σακκούλι μὲ κριθάρι, ποὺ τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τἀμάξι. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ μᾶς τσακώσουν. Τότε μπόρεσα νὰ μιλήσω μὲ τὸν Μπόμπ καὶ νὰ τοῦ ἐκφράσω, μὲ λίγα λόγια καὶ μὲ πολλὴ συγκίνησή, τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ ὅσα εἶχε κάμει γιὰ μένα. Ἀλλὰ δὲν μάφησε νὰ τοῦ 'πῶ ὅσα εἶχα στὴν καρδιά μου.

— Καὶ σὺ μοῦ εἶχες κάνει μιὰ χάρη, μοῦ ἀποκρίθηκε, κι' ἐγὼ τώρα σοῦ κάνω ἄλλη μιά. Καθένας μὲ τὴ σειρά του. Ἔπειτα εἶσαι ἀδελφοποιτὸς μὲ τὸ Ματτία, καὶ γιὰ ἕνα καλὸ παιδὶ σὰν τὸ Ματτία, κάνει κανεὶς ὅ,τι μπορεῖ.

Τὸν ρώτησα ἂν τὸ Λίττλχαμπτον ἦταν μακριά· μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς θέλαμε ἀκόμη δυὸ ὧρες καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ βιασθοῦμε, γιατὶ τὸ καΐκι τοῦ ἀδελφοῦ του ἔφευγε γιὰ τὸ Ἰζινὺ κάθε Σάββατο τὰ χαράματα κι' ἦταν Παρασκευή. Ξαναμπήκαμε λοιπὸν στἀμάξι, κουκουλωθήκαμε μὲ τὴν τέντα, καὶ τὸ ξεκουρασμένο ἄλογο ξεκίνησε μὲ καλπασμό.

— Φοβᾶσαι; μὲ ρώτησε ὁ Ματτίας.

— Ναί καὶ ὄχι. Φοβᾶμαι μὴ μὲ ξαναπιάσουν· μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς δὲν θὰ μπορέσουν . . . Ἀλήθεια, τώρα ποὺ δραπετεύω, δὲν εἶναι σὰ νὰ ὁμολογῶ πὼς εἶμαι ἔνοχος; Τί θἄλεγα ἂν μὲ ξανάπιαναν, πὼς θὰ δικαιολογούμουν;

— Τὸ σκεφθήκαμε κι' αὐτό, μὰ ὁ Μπόμπ εἶχε τὴν ἰδέα πὼς δὲν ἔπρεπε, γιὰ κανένα λόγο, νὰ παρουσιαθῇς στὸ κακουργοδικεῖο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΚΟΥ ΚΑΙ ΔΙΕΣ

—Τό σιγανομουρμούρισμα
στό κοίλωμα τοῦ βράχου
Ἄκου καί διές τ' ἀφρόκυμα
πώς σπᾶ, γίνεται γάλα . . .
Διές καί τούς γλάρους κάτασπρους,
πότε πλέουν στό κῦμα
Καί πότε πάλι ἀπότομα
μεσ'στό βυθό βουτᾶνε
Καί νά, ξανανεβαίνουνε
στό στόμα μ' ἕνα ψάρι
Καί σμίγει ἡ ἀσπράδα τους
μέ τόν ἀφρό στό κῦμα.
Διές καί στήν πιό ψηλή κορφή
τοῦ βράχου κάποια ἀσπράδα'
Εἶν' τά μικρά γλαρόπουλα
ποῦ ἀδιάκοπα φωνάζουν
Γιά νά τούς παει ἡ μάνα τους
ἕνα μικρό ψαράκι.
Γιά στρέψε διές καί κατά κεῖ,
ποῦ ὁ κουρασμένος ἥλιος
Κρύβεται πίσω ἀπ' τοῦ βουνοῦ
τή ρόδινη τή ράχη...
Διές καί στό βάθος πέρα κεῖ
μιά κάτασπρη βαρκούλα
Ποῦ προχωρᾶ γοργά-γοργά
κι' ὅταν κρυφεῖ πιά ὁ ἥλιας
Πίσω ἀπ' τ' ἀκρόβουνο μπλέ βουνό,
θ' ἀράξῃ στό λιμάνι...

Ἀνθρωπος

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

«Αὔγουστέ μου, καλέ μήνα
νάσουν δυό φορές τό χρόνο».

Γιατί μᾶς ἔφυγες τόσο γλήγορα;...
Πόσο ἀργά θά μᾶς ξαναθυμηθῆς, ὕστερα ἀπ' ἕνα τρεμουλιαστό, ἀσπρομάλλη χειμῶνα κι' ἕνα βουλιαγμένο στόν ἰδρῶτα καλοκαῖρι!
Μέ τί λαχτάρα σέ περίμενε ὁ χωρικός, γιά νά σφιχτοκομποδέσῃ τίς δραχμοῦλες, ἀνταμοιβῆ γιά τόν κόπο του ἑνός ὁλόκληρου χρόνου! Καί γιά νά γιομώσῃ τίς ἀποθῆκες κάρβουνα καί τό κελάρι ξύλα!...
Μέ τί γλυκό παλμό σέ περιμένει ἡ καλή κυρούλα γιά νά τίς ψιθυρίσῃς: «Σπάσε τ' αὐγά ποῦ μέ τόση προσοχή ἀράδιασες στό καλαθάκι τίς τελευταῖες βδομάδες· εἶναι πιά ἕτοιμο τό φρεσκαλεσμένο ἀλεύρι, νεύφερτο ἀπ' τό μύλο, καί ζύμωσε τόν τραχανά σου! Στρύμωξε στό καδί τή ντομάτα· δέ ξέρεις μέ τί εὐχαρίστηση θά τῆς πυκτώσῃ ὁ ἥλιος τό ζουμί! Ἀράδιασε καί τό τυρί στά καδιά, ρίξε ξύδι στίς πιπεργιές, βάλε στήν ἁλμύρα τό λάχανο!..
Μέ τί συγκίνηση σέ περίμεναν τά παιδιά, γιά νά τούς δείξῃς τό στρωμένο τό τραπέζι, γεμάτο ἀπ' τ' αὐγουλάτο σταφύλι ἢ ἀπ' τό ροδίτη μέ τίς μοσχάτες ρῶγες! Καί νά τούς θυμίσῃς πώς φθάνει πιά ὁ Σεπτέμβριος, καί ἡ κυρά Μαρία σιγυρίζει τό σκολιό, καί πρέπει νάγοράσουν τά καινούργια βιβλία!
Ὦ Αὔγουστε μας, χρυσό μήνα! Πόσο γλυκά μᾶς νανουρίζει στῆς νύχτας τή σιγαλιά ὁ κρότος ποῦ κάνει τό ρωγισμένο χῶμα, ρουφῶντας ἀχόρταγα τό νερό τῆς εὐεργετικῆς σου βροχῆς!...

Δήθη

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

(Στόν Φάντη Μπαστούνη)

—Ξέρετε, ἐδῶ στήν Αἴγυπτο, μέ τί... οὐθάδεια βγαίνει ὁ Ἥλιος; Εὐθύς. Ὄχι πρῶτα νάναι κρυμμένος πίσ' ἀπό κανένα βουνό, κι' ὕστερα νά βγαινῃ σιγά σιγά, ἀφοῦ μᾶς ἀφήσει νά καταλάβουμε κομμάτι δροσιά,—ὄχι τέτοια κομπλιμέντα!
Μόλις βγῇ δ...ἀθεόφοβος, ἀρχίζει νά καίγει, καί καίγει ὥς τή δύση του.
Κι' ἄν ἔχεις τήν κουταμάρα νά βγῆς περίπατο, — ἔστω καί στίς ἑφτά τό πρωί,, ἔστω καί στίς ἕξῃ τό βράδυ, — καί φτάσεις στά χωράφια, νομίζεις πῶς εἶσαι... ψητός στό φοῦρνο!
Ἄδικα ζητᾶς ἥσυχο νά καθίσεις.
Ποῦ νά πᾶς; Κάτω ἀπό καμμιά χουμαρδιά, ποῦ τό πρωί ὁ ἥσυχος εἶναι σάν μπάστουνι, καθώς καί τό βράδυ, καί σάν τελεία τό μεσημέρι; Ἤ θέλεις νά πάρεις μιά ὥρα δρόμο γιά νά εὕρῃς, — ἄν εὕρῃς, καμμιά ἀραιόφυλλη μουριά;
Καίγει ὁ ἥλιος, σέ ψήνει καί ροδοκοκκινίζεις σάν δευτερολαμπριάτικο ἀρνί, σάν παρασκαθήσεις ἔξω στή διάθεσή του!
Καί ὅμως τ' ἀραπάκια εἶνε συνηθισμένα.
Τά βλέπεις νά τρέχουν μέσα στό μεσημέρι, καί βλέπεις τά, σάν ἰνδιάνικα καρύδια κεφάλια τους, καί τά σάν μπρούτζινα ἀγάλματα, (πέρασαν καί δέν ἀγγίξαν!) κορμιά τους, νά στράφτουν στόν ἥλιο μ' ὅλη τήν... ἀσπράδα τους!
Τό πολύ-πολύ, σάν πολυζεσταθοῦν, δέν ἔχουν παρά νά πετάξουν τό μονάκριβο πουκάμισό τους (σάν ἔχουν!) καί... μπλοῦμ στά πλησιέστερο κανάλι τοῦ Νείλου. Καί ξεζεστένονται!

Νείλος

ΠΕΡΙΤΤΟΣ

Κάποτε, στάς τριμήνους ἐξετάσεις, ὁ καθηγητής μας μᾶς χώρισε εἰς ἀρτίους καί περιττούς: οἱ ἄρτιοι θάγραφαν ἄλλο ζήτημα κι' ἄλλο οἱ περιττοί.
Ἐγώ ἤμουνα ἄρτιος· ὁ διπλανός μου περιττός.
Ὁ καθηγητής ἄρχισε νά λέγῃ τά ζητήματα τῶν ἀρτίων· ἐγώ φυσικά ἀρχισα νά γράφω.
Μά κι' ὁ διπλανός μου, ποῦ δέν ἄκουσε, φαίνεται, ἤ δέν κατάλαβε τήν διαίρεση αὐτή, ἄρχισε νά γράφῃ.
Ἐγώ τότε τόν σκούντησα καί τοῦ εἶπα:
—Μή γράφῃς, γιατί εἶσαι περιττός.
—Ἀσ' τά ἀστεῖα τώρα! μοῦ λέγει.
Ὁ καθηγητής τόν ἄκουσε καί ἦλθε κοντά μας:
—Τί ἔχεις; τόν ἐρωτᾶ.
—Μέ κοροϊδεύει ὁ Φιλέρημος! νά μή γράψω λέει, γιατί εἶμαι περιττός.
Ὁ καθηγητής τότε κοίταξε τόν ἀριθμό, ποῦ εἶχε γράψει εἰς τό ἐπάνω μέρος τῆς κόλλας του καί εἶπε:
—Βέβαια περιττός εἶσαι! μή γράφῃς.
Ἐκεῖνος τότε πιάνει τά βιβλία του καί κάνει νά φύγῃ.
—Ποῦ πᾶς; τόν ἐρωτᾶ ὁ καθηγητής.
Φανταστῆτε τά γέλια μας, ὅταν τόν ἀκούσαμε νά φωνάζῃ μέ θυμό:
—Μ' ἀφοῦ εἶμαι περιττός, φεύγω!

Φιλέρημος

ΕΡΗΜΗ ΒΡΥΣΟΥΛΑ

Βρυσούλα, μέσ' τοῦ δρόμου τήν [ἐρημιά,
ἔσβυες τή δίψα τοῦ διαβάτη,
μά τώρα μέ τό στέρεμά σου πιά
δέ σε κοιτάζει ἀνθρώπου μάτι..

Πανέμμορφη, σέ σε σιμά
δέ θάρθῃ πιά ἡ βοσκοπούλα'
σέ καταφρόνια εἶσαι βαρειά,
τοῦ δρόμου, ὦ ἔρημη βρυσούλα!

Ἴζο ντ' Ὀρο

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ὁ μικρός τσοπανάκος πότιζε τήν ὥρα ἐκείνη τά πρόβατά του στό ποτάμι. Ὁ Ἀλέκος μέ θαυμασμό τόν κοίταζε.
—Πῶς μπορεῖς καί τά καταφέρνῃς μέ τόσα πρόβατα;..
—Κοροϊδεύεις;
—Μά τί, εἶναι εὔκολο;
—Χά, χά!..Ἀμ' τί, γράμματα εἶναι;
—Μά τί νομίζεις, μόνο τά γράμματα εἶναι δύσκολα;
—Ἄϊντε!...
—Ἀκοῦς νά μήν τό ξέρεις! μή θαρρεῖς πῶς τά γράμματα μόνο εἶναι ποῦ ἔχουν ἀξία; Ἡ δουλειά ἔχει ἀξία, πάντα δουλειά εἶναι.
—Ὥστε τό ἴδιο εἶμαι ἐγώ μέ σένα;
—Τό ἴδιο;...καλύτερος!.. Γιατί ἐγώ ἑτοιμάζουμαι ἀκόμα γιά δουλειά, ἐνῷ ἐσύ δουλεύεις.

Τρεχαρογυρευόπουλος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τάκης, ποῦ ἐνῷ ἔπινε νερό, ὁ ἀδελφός του Νίκος τόν ἔσπρωξε, διακόπτεται καί τοῦ φωνάζει:
—Κάτσε ἥσυχα! κόντεψες νά μέ πνίξῃς!
Κι' ὁ Νίκος:
—Σιώπα καϊμένε, ποῦ κόντεψα νά σέ πνίξω μέσα σ' ἕνα ποτήρι νερό!..

Ἐστάλη ἀπό τῆς Κολομβάρας

***

Ὁ μικρός Νίνος κάθεται σ' ἕνα γόνατα τοῦ θείου του, ποῦ τόν γυρεύει πολύ ζωηρά καί τοῦ λέει:
—Μή φοβᾶσαι καί δέν θά σοῦ πῶ τίποτα...
—Τί νά μή φοβᾶμαι! τοῦ ἀπαντᾷ. Ἔτσι καί προχθές ἔπεσα σ' ἕνα γάιδαρο...

Ἐστάλη ἀπό τ. Τριαγονίδι τῆς Ἐνέας

***

Ἔστειλαν τόν Κουφιοκεφαλάκη νάγοράσῃ κρασί καί τά βάζει μ' τόν ταβερνιάρη:
—Τί *παλιόκρασο* εἶν' αὐτό ποῦ μοῦ ἔδωσες; Ἀκοῦς πέντε χρόνων! Ἐγώ θέλω κρασί φρέσκο.

Ἐστάλη ἀπό τῆς Δαφν. Κυανολεμέσου

192ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΟ 1921

Ὁ τρέχων 185ος Διαγωνισμός ἀπό τῆς προκηρυχθῆ διά τάς Ἀσκήσεις τῆς μόνον Ἑξαμηνίας τοῦ 1920. Ἀλλ' ἐπειδή πως συνέβη καί πέρσι μέ τόν 178ον ἤ ἀφ' ὅσα τόσο πολλάς Συλλογάς, ὥστε νά κρινα περιττόν νά προκηρύξω καί ἕνα νέον Διαγωνισμόν διά τήν Β' Ἑξαμηνίαν, ἀφοῦ αἱ δημοσιευσιμοι Ἀσκήσεις τῶν θά φθάσουν δι' ὅλον τόν χρόνον καί θά περισσεύσουν. Κι' ἐπειδή προβλέπω ὅτι τό ἴδιον θά συμβῇ καί πάλιν, τῷ κηρύττω ἐξ ἀρχῆς τόν σημερινόν Διαγωνισμόν δι' *ὅλον τό ἔτος 1921*, μέ τήν διαφοράν ὅτι αὐξάνω τόν ἀριθμόν τῶν ἐπιτρεπομένων Ἀσκήσεων κάθε Συλλογῆς ἀπό 15 εἰς *20*. Ὅπως ἄν ποτε, ἐπιφυλάσσομαι ἄν, παρά πρόσδοκίαν, δέν λάβω Ἀσκήσεις ἀρκετάς ὅλον τό ἔτος, νά κάμω ἐν καιρῷ ἄλλον Διαγωνισμόν, διά τήν Β' Ἑξαμηνίαν.

1.—Εἰς τόν Διαγωνισμόν τοῦτον δικαιοῦνται νά λάβουν μέρος δωρεάν ὅσοι ἔχουν *ψευδώνυμον* διά τό 1920 (ἤ θά λάβουν ἐγκαίρως διά τό 1921, ἐπί πληρωμῇ δέ *λεπτῶν* 50, ἀνά γραμματόσημον, οἱ λοιποί συνδρομηταί καί *δραχμῆς* οἱ ἀγοραστά).

2. — Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νά στείλῃ ἀπό μίαν Συλλογήν *Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων*, ἀπόψεις δέν πρέπει νά εἶναι οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 15, οὔτε *περισσότεραι τῶν 20*.

3.—Αἱ Συλλογαί προτιμῶνται ὅσον εἶναι ὅσο τό δυνατόν πλήρεις. Ὅσαι ἀποτελοῦνται δηλαδή ἀπό Ἀσκήσεις ὅλων τῶν εἰδῶν, μέ τήν σειράν ποῦ ἀναδημοσιεύονται συνήθως εἰς τήν «Διάπλασιν». Δέν ἀποκλείονται ὅμως καί Συλλογαί περιέχουσαι ὀλιγώτερα εἴδη ἤ περισσοτέρας Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἴδους καί ἐν μόνον εἶδος, (ὅλο Γρίφους κ.λ.)

4.—Ἐπειδή εἰς τό ἑξῆς θά δημοσιεύωνται καί Ἀσκήσεις *Διά τούς Γαλλομαθεῖς*, ἀπό τάς 15 ἤ 20 Ἀσκήσεις ἑκάστης Συλλογῆς *δύο* ἤ τρεῖς εἰμπορεῖ νά εἶναι Γαλλικαί, ὡς ἐπιτρέπεται νά δημοσιεύονται ἄλλοτε εἰς τάς «Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς». Αἱ ταῦτα δέν εἶναι ἀνάγκη νά εἶναι πρωτότυποι. Εἰμπορεῖ κανείς καί νά τάς ἐρανισθῇ ἀπό γαλλικά περιοδικά. Πλήν ὅμως ἑκάστης Γαλλικῆς Ἀσκήσεως, ὁ στέλλων πρέπει νά σημειώνῃ εἰ εἶναι ἰδική του, ἤ ἄν ἐλήφθη ἄλλοθεν καί ἀπό ποῦ.

5.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετά τήν λέξιν Τέρμα, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νά γράψῃ τήν ἑξῆς «*Διαβεβαίωσιν*» καί νά ὑπογράψῃ αὐτήν μέ τό *ἀληθές* του ὄνομα: «Ἐπί λόγῳ τιμῆς, διαβεβαιῶ τά ἀπάνω, ὅτι ὅλας τάς ἀνωτέρω πνευματικάς Ἀσκήσεις, ἐκτός τῶν Δηλωθέντων Αἰνιγμάτων καί τῶν Γαλλικῶν, συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρογράφου ἤ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα λεγομένην παρ' ἄλλου».

6.—Συλλογαί, περιέχουσαι ἀντιγραμμένας ἀλλοθεν, ἤτοι κλοπιμαίας Ἀσκήσεις, ἀποκλείονται τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ὁμοίως ἀποκλείονται καταγγελίαι περί τοιούτων καί δεκταί ἀπό πάντα ἀναγνώστην.

7.—*Ἀπέναντι* ἑκάστης Ἀσκήσεως, ἐκ τοῦ περιθωρίου τῆς σελίδος, πρέπει νά εἶναι γραμμένη ἡ λύσις της.

8.—Ὅσοι λησμονήσουν ἤ παραλείψουν ἐκ σκοπίμως νά σημειώσουν εἰς τό ὀνόμα τῶν ἡλικίαν των, θά καταταχθοῦν εἰς τήν Ἀνωτέραν Τάξιν, *ὁσάκις δέν ἀναφέρουν ἡλικίαν καί ἄν ἔχουν*.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νά εἶναι καθαρογραμμέναι καί εὐανάγνωστοι, *εἰς μεγάλα ἐκ κοινοῦ χάρτου ἀράδια*.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι: Πνευματικαί Ἀσκήσεις διά τόν 1920ον ἔτος καί ἐπιγραφόμενα εἶναι δεκταί ἀπό σήμερον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

11.—Κατά τό διάστημα τοῦ 1921 δημοσιεύωνται εἰς τήν «Διάπλασιν» ὅσαι κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Ἐφ' ὅσον νά ἐπιτρυχθῇ νέος Διαγωνισμός, *οὐδείς δύναται νά στείλῃ Ἀσκήσεις πρός δημοσίευσιν*.

12.—Οἱ λοιποί ὅροι εἶναι οἱ αὐτοί τοῦ ὅρους πάντων τῶν μεγάλων διαγωνισμῶν, τοῦς ὁποίους βλέπετε εἰς τό 7 Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περί Διαγωνισμῶν. (Φυλ. 1—3).

ΤΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 185ου Διαγωνισμοῦ πρός Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θά δημοσιευθοῦν ἀργότερα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπό τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ὀκτό: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 15ος, 19ος, 20ός, καί 21ος.— Ἕκαστος τόμος *δραχ. 5*, ταχυδρομικῶς δέ ἀποστελλόμενος *δραχ. 5,80* διά τό Ἐσωτερικόν καί *δρ. 6,60* διά τό Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ.— Ἕκαστος τόμος ἀφαιρός *δρ. 15* καί ρραμμένος *δρ. 17*. Ταχυδρομικά τέλη ἑκάστου τόμου προσθέτεα εἰς τάς ἄνω τιμάς: Διά τό Ἐσωτερικόν λεπτά 50 ὁ ἀφαιρός καί δρ.*1,50* ὁ ρραμμένος, διά δέ τό Ἐξωτερικόν δρ. *1,50* εἴτε ἀφαιρός εἴτε ρραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 22 Σεπτεμβρίου 1920

***Στερεότυπον**: Δέν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καί ἀπορίας, ποῦ εὔκολα βρίσκει καθένας τήν ἀπάντησιν καί τήν λύσιν στόν «Ὁδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τόν διαβάσῃ προσεκτικά.* ("Ἴδε φύλ.1—3)

ΣΗΜΕΡΑ λοιπόν προκηρύσσεται Διαγωνισμός διά τάς Πνευματικάς Ἀσκήσεις τοῦ 1921. Ὅσοι μέ ρωτοῦσαν καί μέ ξαναρωτοῦσαν, ἄς τόν ἰδοῦν καί ἄς ἡσυχάσουν. Καί ὅσοι μοῦ ἔστελναν καί μοῦ ξανάστελναν Ἀσκήσεις, ποῦ τάς ἔρριχνα στό καλάθι, ἄς μάθουν ὅτι τώρα, *μόνον τώρα*, εἰμποροῦν νά μοῦ στείλουν. Ἀπό σήμερα μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Ἀλλά σύμφωνα μέ τούς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, τούς ὁποίους πρέπει νά διαβάσουν μέ μεγάλην προσοχήν εἰς τήν προκήρυξεν.

Κι' ἄλλοι πολλοί ἐξεσπάθωσαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα. Κι' ἄλλοι πολλοί φάνηκαν πρόθυμοι νά μοῦ στείλουν τό συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς. Τούς εὐχαριστῶ ὅλους μέ τήν καρδιά μου!

Νέλλε, μή φοβᾶσαι. Τά γράμματά σας ὅσο ζεστά κι' ἄν εἶναι, τό καλοκαῖρι πάντα μέ ὀρασίζουν. Ὅσο γιά τό χειμῶνα, ἐνοεῖς ὅτι ἀναπληρώνουν τόσο καλά τό τζάκι, ὥστε ποτέ δέν τό ἀνάβω. Ἀλλά νά πῶ τήν ἀλήθεια καί τό γραφεῖο μου εἶναι μεσημέρινό... Πολύ γέλασα μέ τό γράμμα σου, τί νόστιμο!

Ὁ *Γαλάξιος Οὐρανός* μοῦ γράφει: «Νά καί μιά καινούργια Mme de Sevigné ποῦ βρέθηκε στόν κύκλο μας ἡ *Φοιδολίνη*. Τά γράμματά της εἶχαν πολύ καλά. Ἔχω ὅμως μιά παρατήρηση! Σ' αὐτά θριαμβεύει ἡ θάλασσα κι' ἐμεῖς ἐδῶ, στήν καθαυτό Αἴγυπτο, βλέπουμε τή θάλασσα μόνο σαν ὄνειρο, ὄνειρο γλυκό ποῦ μᾶς φέρνει στήν Πατρίδα... Γί' αὐτό καλύτερα νά τά ἐπέγραφε, ὄχι «Γράμματα ἀπό τήν Αἴγυπτο», ἀλλά «ἀπό τό Πόρτ-Σαΐτ».

Πολύ καλά ἀπήντησες στή δεσποινίδα ἐκείνη, *Οἰδίπου*. Τήν ἔβαλες στή θέση της χωρίς νά τήν βρίσῃ.—ποῦ θά ἦτο ἄπρεπές. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ γιά τά καλά λόγια ποῦ εἶπες γιά μένα. Οὔτε μποροῦσα νά φανταρθῶ πώς τά εἶπες «γιά νά μέ κολακεύσῃς», ἀφοῦ δέν θά ἤμουν μπροστά νά τάκουσω...

Μπᾶ, τί εὐχάριστη ἔκπληξη! Γράμμα ἀπό μιά παλιά φίλη μου, τή *Βαλκανική Συμμαχία*. ποῦ πολλοί βέβαια στόν κύκλο μας θά τή θυμοῦνται ὅπως κι' ἐγώ. Καί μοῦ γράφει μαζί μέ μιά μικρή, καινούργια, ποῦ κι' αὐτή ὅμως θά γίνῃ ἀπό τίς καλύτερες φίλες μου, ἀφοῦ εἶναι ἀδελφούλα τοῦ παλιοῦ ἀγαπητοῦ μας *Κύματος*. Μέ πολύ μεγάλη μου χαρά διάβασα αὐτό τό γεμάτο ἀγάπη γράμμα!

Κι' ἐγώ, *Τεύθρα*, ἔχω παρατηρήσει, ὅτι μερικοί ἐπηρεάζονται ἀπό ἕνα καλό κομμάτι τῆς Σε ἴδος καί γράφουν ἕνα ἄλλο σχεδόν ὅμοιο. Ἀλλά ὅταν εἶναι καλό κι' αὐτό, δέν μπορῶ νά μή τό βάλω. Τέτοιους ἐπηρεασμούς βλέπει κανείς καθεμέρα καί στή φιλολογία τῶν μεγάλων. Ἔ, εἶναι τόσο σπάνιο πρᾶγμα ἡ πρωτοτυπία!—Ὅσο γιά τό ἄλλο, νομίζω ὅτι ξέχασε νά γράψῃ πώς εἶναι μετάφρασῃ.

Χαίρω ποῦ ἀποφάσισες νά μοῦ γράψῃς τακτικά, *Ἀνεμώνη*, καί χαίρω ἀκόμη ποῦ ἀρκεῖσαι νά σοῦ ἀπαντῶ μόνο κάπου-κάπου, γιατί δέν εἶσαι καθόλου ἀπαιτητική. Μακάρι νά εἶχαν ὅλοι αὐτήν τή μετριοφροσύνη καί τήν ὀλιγάρκεια!... Λοιπόν γράφε μου καί, ὅταν μπορῶ κι' ἐγώ, θά σοῦ ἀπαντῶ.

Καλά ὅλ' αὐτά ποῦ γράφεις γιά τούς λογοκλόπους, *Βωμέ τῆς Ἐλευθερίας*, ἀλλά τό κακό εἶναι ποῦ ἄρχισαν νά ξεφυτρώνουν στόν κύκλο μας καί ψεύτικες καταγγελίες. Γιατί φαίνεται πώς τά ποιήματα τοῦ *Φαέθοντος* εἶναι δικά του. Μπορεῖ νά μοιάζουν, μπορεῖ νά θυμίζουν μερικά τοῦ Δροσίνη, μά δέν εἶναι τοῦ Δροσίνη. Καί μέ τήν εὐκαιρία αὐτή παρακαλῶ καί πάλι ἐκεῖνον ποῦ τά κατήγγειλε, νά μοῦ γράψῃ τό βιβλίο καί τή σελίδα, γιατί αὐτό τό ζήτημα πρέπει νά λυθῇ.

Τό *Χιώτικο Τριανταφύλλο* μοῦ γράφει: «Τήν στιγμή ποῦ μοῦ ἔφερε ὁ ταχυδρόμος τό φύλλο σου, δέν μπόρεσα νά ρίξω παρά βιαστικές ματιές ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιατί εἶχα δουλειά... στήν κουζίνα. Ἀμ πῶς; Κάτ στό νοικοκυριό, βλέπεις. Μάθε μάλιστα πώς εἶμαι πρώτης τάξεως μαγείρισσα. Μοῦ φαίνεται πώς περνῶ καί τήν οἰκονόμο σου, τήν κυρά Μάρθα, στήν τέχνη, ἀφοῦ ἐγώ ποτέ δέν ἔκαψα τούς ντολμάδες, ὅπως ἐκείνη, θυμᾶσαι, σέ κάποια Κυριακή». Μπράβο, κορίτσι μου, εὖγε! Πῶς θά γίνῃς μεθύρι νοικοκυρά χωρίς νά ξέρῃς νοικοκυριό; Γίνεται σκορδαλιά χωρίς σκόρδο;

Ἄλβα, ἀφοῦ ἦταν τόσα πράγματα στή μέση κι' ἀφοῦ ἀνακατεύθηκε λίγο κι' ἡ τεμπελιά, δέν μπορῶ παρά νά σέ συχωρέσω γιά τήν τόση σου σιωπή. Μοῦ ἀρέσει ἡ εἰλικρίνεια. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι τώρα ποῦ ἔκαμες «τή γαρή ἀπόφασῃ», θαναπληρώσῃς καί θά μέ ἀποζημιώσῃς.

Τό γράμμα σου, *Τριανταφυλλένια*, μ' εὐχαρίστησε πολύ γιατί μοῦ ἄνοιξε ἀληθινά τήν καρδιά σου καί μ' ἔκαμε νά ἰδῶ μέσα ἕνα τόσο ἀγνό κι' εὐγενικό αἴσθημα φιλίας. Ναί, μαζί θά δημοσιεύσω καί τίς δυό σας φωτογραφίες, γιά νάσαστε «ἑνωμένες καί στό χαρτί» ὅπως εἴσαστε στή ζωή.

Καλά τό ἐμάντευσες, *Φριδολίνη*: Μάλις μπῆκε ὁ Σεπτέμβρης, μ' ἐπλημμύρισαν τά κοιμᾶτα τῆς Σελίδος. Δέν μοῦ στέλνουν ἀπό ἕνα-ἤ ἀπό δυό οἱ... νηστευσαντες' ἀλλ' ἀπό πέντε, ἀπό δέκα. Ἐκεῖνο τό «κτλ.» ποῦ βλέπεις τόσο συχνά, αὐτό σημαίνει. Καί τώρα, ἀληθινά, δέν ἔχω τί νά κάμω. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀπό τό ἐρχόμενο θά καταργήσω τόν κλῆρο καί δέν θά δημοσιεύω παρά μόνο τά καλύτερα κάθ' ἑβδομάδα, πετῶντας τάλλα στό καλάθι. Ἤ πολύ γρήγορα θάναγκασθῶ πάλι νά ἐπιβάλω παρακράτησῃ.

Ὀχρά Ἀνάμνησις, ὅσοι δυσηρεστήθησαν ἔχουν ἄδικον. Ὁ Κανονισμός λέγει, ὅτι ἀπαγορεύονται τά ψευδώνυμα ποῦ ἔχουν σχέσιν μέ τήν πολιτικήν, μέ τά κόμματα, καί ἀνέκαθεν αὐτά τά ἀποφεύγω. Ὅπως ἐγώ δέν ἀνακατεύομαι εἰς τά πολιτικά,— κι' εἴδατε ἄν σᾶς ἔγραψα ποτέ τίποτα, ἐκτός ὅταν πρόκειται περί *θθνικῶν* γεγονότων,—ἔτσι δέν θέλω νανακατεύεσθε καί σεῖς, τουλάχιστο ὅταν μπαίνετε στόν κύκλο τῆς Διαπλάσεως. Εἶναι ἕνα σαλόνι, ὅπου, ὅποιος μπαίνει, ἀφίνει ἀπέξω, μαζί μέ τό ἐπανωφόρι του, καί τά πολιτικά του φρονήματα.

Τό *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου* μοῦ καταγγέλλει τήν ἀντιγραφήν ἑνός... Παικιδικοῦ Πνεύματος. Ἐδῶ καράβια χάνονται, δηλαδή, καί σεῖς, βαρκοῦλες, ποῦ πηγαίνετε!... Ἄ, δέν κρατᾶ πιά λογαριασμό μέ τά Π. Πνεύματα. Ἀπό ἐτῶν κυλοφοροῦν τά ἴδια καί τά ἴδια, Ἄλλα τάντιγράφουν, ἄλλα τάκούνε καί τά γράφουν ὡς ἰδέα, ἄλλα τά βγάζουν ἀπό τό νοῦ τους, ἀλλά... τυχαίνει νά συμπίπτουν. Μόνο ἐγώ σταίω πού δημοσιεύω κάποτε καί δημοσιευμένα ἄλλοτε, γιατί δέν μπορῶ οὔτε νά ψάχνω, οὔτε νά θυμοῦμαι ἀπέξω. Συλλογίζομαι ὅμως, ὅτι κάτ' τά δημοσιευμένα δέν τά ξέρουν ὅλοι, μάλιστα οἱ καινούργιοι, κι' ὅταν εἶναι νόστιμα, γελοῦν μέ αὐτά ἀκόμη κι' οἱ παλαιοί.

Ὡραίας Ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα καί οἱ ἑξῆς: *Καλαματιανό Λουλούδι*, "*Αστιδεύς*, *Μίς Ντάλλυ*, *Θύελλα*, *Γλυκοχάραμα*, *Πάντα* "*Ἴδιος*, *Λάρις τῆς Μουσικῆς*, "*Ἐρυθρά Καμέλια*, *Τρελλός Παλιάτσος* καί "*Ἐραστής τῆς Φύσεως*.— Ἐξεπλέσα τάς παραγγελίας των καί τούς εὐχαριστῶ ὅλους γιά τά καλά των λόγια.

«ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ»

Τήν Τρίτην τό βράδυ, ἐδόθη εἰς τά «Διονύσια» ἡ πρώτη τοῦ νέου ἔργου τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πεπρωμένα». Μέ ὅλην τήν καλοκαιρίαν, τό θέατρον ἦτο γεμᾶτον ἀπό τόν ἐκλεκτότερον κόσμον, ὁ ὁποῖος καταχειροκρότησε ἠθοποιούς καί συγγραφέα. Ἤτο πραγματικῶς μεγάλη ἐπιτυχία, τήν ὁποίαν σᾶς ἀναγγέλλω, γιατί ξέρω πόσο ἐνδιαφέρεσθε γιά τόν Φαίδωνά σας. Γιά τό ἔργο ὅμως δέν σᾶς λέγω τίποτα. Εἶναι μόνο γιά μεγάλους.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

***Αὐτήν τήν ἑβδομάδα ἔλαβα τά ἑξῆς**: «Φοῖνι» κτλ. κτλ.—«*Σκιές*» καί «*Χαμομήλια*». — «*Φθινόπωρο*», —«*Στό διάλειμμα*». —«*Εὐτυχία*»— —«*Ποιητής*» κτλ. —«*Ὁ Πλούσιος*» καί «*Γιατί*». — «*Φθινόπωρον*» (μέ Ν αὐτό, ἄλλο ἀπό τό πρόηγούμενον). —«*Τό Χωριατόπουλο*».—"*Ἐρείπια*» κτλ. — «*Τό ποτάμι*,— «*Γράμματα Π*».—«*Μερικές ἀπορίες*».—"*Αλτρουϊσμός*»,—«*Σελίδες*».— «*Ὁ χειμώνας καί ὁ Κοκκινολαίμης*».—«*Ἡ κατσαρίδα*». — «*Δίσης*» κτλ. — «*Τριανμία*» κτλ.—«*Πῶς πάω εἶναι*». —«"*Ηθελα νάμουν...*» —*Παιδικά Πνεύματα*.

***Κριτική τῆς προηγουμένης Σελίδος**: — «*Ἤπεταλόβδα*». *Μικρό καλό*. "*Ἴσως ἔχει περισσότερα λόγια ἀπ' ὅσα χρειαζόνταν νά ἐκφρασθῇ ἡ ἰδέα*.—«"*Ἡ Μουσική*». *Πολύ νόστιμα καί πολύ πρωτότυπα γραμμένο*. "*Ἐκεῖνο μόνο ποῦ φαίνεται ἀφύσικο, εἶναι ἡ ἔξοχη φυσαρμόνικα τοῦ τυφλοῦ. Συνήθως οἱ φυσαρμόνικες δέν κάνουν θαύματα...μουσικῆς. Προτιμότερο θάταν ἕνα βιολί. Οἱ Δι ὁ σκουροι ἴσως

πουν...στὸ φῶς καὶ θέλουν τὰ σκοτάδια. Πολὺ ἔξυπνο.—«Ἡ Κακό μας». Συμπαθητικό, ἀλλὰ τίποτα περισσότερο. Ἤθελε ζωηρότερη κάπως περιγραφή. Δὲν εἶναι ὅμως κι' ἄσχημα γραμμένο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Δ ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Γλυκοχάραμα*, κ. (ΕΧ). *Σκοτεινίασμα*, ἀ. (ΚΦ). *Μὲξ Λίντερ*, ἀ. (;;;). *Ραούλ*, ἀ. (ΡΝΙΠ). *Πανελλήνιος Ἐλπίς*, ἀ. (ΘΣ). *Μαξὶξ*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περισσοτέρας τὸ λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Ἑρμῆς* μὲ *Ἴζο ντ' Ὄρο*, *Ὀμπερον*, *Ἀδα Φοξτρότ*. — τὸ *Γλυκοχάραμα* μὲ *Ποιητρίας* καὶ *Ποιητάς*, *Μεσσην*. *Ἀκτὴν* καὶ *Ἀετόν*.—τὸ *Σκοτεινίασμα* μὲ ὅλες τὶς Πριγκιπέσσες.—ἡ *Θέλλα* μὲ *Πειρακτ.*, *Βεατρίκην*, *Δεῖνα*, *Γωγ. τ. Παρίζ.*, *Τρελ. Ντότ.*, *Ξεπ. Λόρδ.*, *Λιάβατ.*, *Ἀντιλοφόρ.*— ὁ *Βινίκιος* μὲ *Μικρ. Βιολίστρ.*, *Πανελ. Ἐλπίδα*, *Μεγ. Ἀγνωστ.*, *Ἐλπιδοφόραν*, *Ἀσβιοπ.*, *Ἰνιάν*, *Ἄνακτ.*, *Λευτερ.*, *Μαυρομάτ.*, *Ρεζεντ.*, *Ἀριελ.* —ὁ *Γυμνασιόπαις* μὲ *Ρασπουτίν*, *Μυρτιάν*, *Δεαπλασόπουλο*.— ἡ *Ἀμαζὼν τῆς Καβάλλας* μὲ *Ἀσπρ. Γατ.*, *Ἀλβαν*, *Κρυφ. Ἐλπ.*, *Μινιόν*. — ἡ *Μελαγχολική Λαίδη* μὲ *Θρίαμβ. τ. Λικ.*, *Γυιὸν τ. Ἰσκιου*, *Φῶτ. Ἀστρην*, *Ἠπειρωτάκι*, *Χερουβείμ*, *Ἠλεκτρ.* *Ἀθην.* *Ἰδεωκότηνα*. — ὁ *Κόμης Σαμβὼρ* μὲ *Ἀνδρειωμ. Ναυτόπ.*, *Κρυφ. Ἐλπίδα*, *Λυγαριάν*, *Ἐλπιδοφόραν*, *Ἀχράνταχτην*. — ἡ *Νεφέλη* μὲ *Ἀγρ. Τσιν.*, *Φλῶρ. Ροδοδάνθ.*, *Φῶτ. Ἀστρην*, *Ἀγρ. Ἀστείν.*, *Συλβ. Καρμῆ*, *Γκρατζιέλ.*, *Χαογκνημ.*, *Ἀριελ*, *Φριβολίνην*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γυμνασιόπαιδα* (στὰς Ἀθήνας εἶναι πιὸ πολλοί· ἔστειλα· δὲν πειράζει·) *Νέμφην* τοῦ *Λάσσους* (ὁ Ἀνανίας μένει πάντα ὁ ἴδιος· ἔχει αὐτὸ τὸ προνόμιο . . .) *Κων. Π. Λευκ.* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις· εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ ἔχω τόσο θερμοὺς φίλους! *Μάριον Ι. Κ.* (ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Προσκοπικὸν Ἰδεώδες* (ναί, τὰ ἔλαβα·) *Πειραιωτάκι* (τὰ Π. Πνεύματα στέλλονται γραμμένα σὲ χωριστὸ χαρτί, ὄχι στὸ ἴδιο μὲ τὸ γράμμα·) *Μὴ με Λησμόνει* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά· γράφε μου·) *Μικρομέγαν* (ἀλήθεια; ἄρχισες ἀμέσως τὸ ξεσπάθωμα; μπράβο!) *Μυρτιάν* (ἔστειλα· περαστικὰ στὴν *Ἀτράνταχτη*· πολὺ καλὸ τὸ γραμματάκι σου!) *Ραούλ* (ευχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· θὰ στοιχίσῃ δυὸ δραχμές) *Λευτεριά ἢ Θάνατος* (διάβασε τὸν Ὁδηγὸν νὰ ἰδῇς, ὅτι στὴ Σ.Σ.Σ. δὲν δημοσιεύω ὅλα ὅσα μοῦ στέλλουν,—θάταν ἀδύνατο,—παρὰ τὰ καλύτερα· διὰ κλήρου· δὲν θυμοῦμαι τώρα ἂν τὸ δικό σου δὲν ἐνεκρίθη ἢ δὲν ἐκληρώθη· ἄλλ' αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ στείλῃς κι' ἄλλο, κι' ἄλλα· ἔτσι κάνουν ὅλοι·) *Στρίγγλαν* (ἔ, ὅταν τὸ διεσκεύασε καὶ τὸ ἔκαμε ζωηρότερο, πάλι καλά·) *Βινίκιον* (ἔστειλα· ευχαριστῶ γιὰ τὴν προσπάθεια·) *Κώνωπα* (δὲν πειράζει, μοῦ στέλλεις ὅταν εὐκαιρῇς·) *Φῶτον Ἀστρην* (ἔλαβα τὸ δελτάριο, περιμένω καὶ γράμμα σου·) *Εὐάγ. Ε. Παπαλ.* (χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία καὶ σ' ευχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, ν' ἀλληλογραφοῦμε;) *Μεγάλην Ἰδέαν* (ὁ κ. Ξ. δὲν θυμᾶται νὰ ἔλαβε γράμμα σου· ὁπωσδήποτε, δὲν ἀπαντᾶ ποτὲ ἰδιαιτέρως, γιατὶ δὲν ἔχει καιρὸ οὔτε στιγμή·) *Ἑρμῆν* (περαστικὰ σου· γράψε μου μόλις γίνῃς καλά·) *Σὲρ Ραβεγγάρ* (ἐγκάρδια, ὁλόθερμα συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τῆς προσφιλοῦς σας μητέρας· κάνε, παιδί μου, ὑπομονή· σ' ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς φροντίδες·) *Φαέθοντα* (ἔλαβα καὶ τὸ συστημένο· ἔννοια σου, παιδί μου, καὶ θὰ ἱκανοποιηθῇς·) *Νικ. Γ. Μουσταν.* (ἔλαβα, ευχαριστῶ· εὔχομαι στὸν ἀγαπητό μας φίλο Γ. ταχείαν ἀνάρρωσιν·) *Χάνι τῆς Γραβιᾶς* (ναί, μὲ πολὺ μεγάλη μου χαρὰ· τὸ γράμμα σου μὲ καταγοήτευσε·) *Νυκτερινὸν Ἱππέα* (περαστικά·) *Ἴζο ντ' Ὄρο* (ἔστειλα· τὰ παλιὰ τὰ πέταξα· γιατί μοῦ στέλνεις τόσα πολλά; δὲν μπορεῖς λιγώτερα καὶ . . . καλύτερα;) *Φαίην Γρ.* (ναί, εἶν' ἐλεύθερο· βέβαια, ἔχουν τὸ δικαίωμα·) *Κινέζον*, *Ἐλπ. Πορφύραν*, *Ἀραπάκι*, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* κτλ. κτλ.

Λευκὸ Ἀραπάκι, *Ἑπτάλοφην* (ἔλαβα, ευχαριστῶ, ἔστειλα).

Δ. Σ. Κόκκινον, *Γέρο-Δῆμον* (ἔλαβα, ευχαριστῶ).

Τσαχπινάκι τῆς Κοζάνης, *Κανένα* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *21ην Σεπτεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 191ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Σεπτεμβρίου.— Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης Νοεμβρίου ἀλλὰ καὶ κέρδη τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

604. Λεξίγριφος

Φθόγγο μουσικό,
Λύτα, μὲ ἱερατικὸ
Κάλυμμα ἂν ἑνώσῃς,
Μιὰ γνωστὴ θεά,
Ποὺχε κόρη ὁμορφονειά,
Θὰ μᾶς φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου τῆς Κύπρου

605. Στοιχειόγριφος

Ὅπως ἔχω ἂν μὲ κοιτάξῃς,
Μέταλλο βλέπεις κοινό·
Ἕνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς
Κι' ἄλλο ἕν' ἂν διπλασιάσῃς
Χῶμα θάχῃς ἢ πηλό,
Γιὰ νὰ κτίσῃς, γιὰ νὰ φτιάσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Νικήτρια Γαλανόλευκη

606. Μεταγραμματισμὸς

Μεγάλο εἶναι ἀρπακτικό,
Τοῦ ἀλλάζω τὸ κεφάλι
Κι' εὐθὺς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
Πέφτει βροχὴ μεγάλη.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

607. Τονόγριφος

Ἕνα ρῆμα ἂν πάρῃς, λύτα,
Ἀπὸ τὰ πολὺ κοινά,
Καὶ τὸν τόνο καταιδάσῃς
Λίγο πρὸς τὰ χαμηλά,
Μιὰ βασίλισσα μεγάλη,
Ἀπὸ τὶς παλιὲς προβάλλει

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Γλυκειὰ Πατρίδα

608. Ἥτα.

```
+ * * * * *
+ * * * * *
+ * * * * *
+ + + + + +
+ * * * * *
+ * * * * *
+ * * * * *
```

1.— Τί παραδοῦχος ἐβασιλεῦα.
2.— Ἐδῶ ἕνα κράτος στὴν Ἀσία.
3.—Ἐδῶ μεγάλος Τουρκαλᾶς.
4.—Τὸ λένε καὶ Πολυνησία.
5.—Παπᾶς τῶν Τρώων σεβαστός.
6.—Τῶν Βαλκανίων ἐπαρχία
7.—Στεφῶν βαρβάρων ἀρχηγός.

Ἂν πάρω πάρχικα στοιχεῖα,
Ἕν' ἄκρο πρᾶγμα θάβρω
Ποὺ γράφει ἀπ' σὲ μαῦρα.
Μὰ κι' ἂν κοιτάξω τὰ στερνά,
Πίσω μου σ' ἔχω, Σκαναβί!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

609. Τρίγωνον

* * * * = Δένδρον.
* * * = Αἰσθητήριον.
* * = Ζῶον.
* = Ξόμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Μακεδονικοῦ Ἰδεώδους

610. Κρυπτογραφικόν

1234526 = Νῆσος τ. Εὐρώπης.
26121 = Εὐχάριστον.
346 = Νῆσος.
45561 = Κράτος.
56526 = Φωνὴ ἀνθρώπου.
6561 = Ὀρυκτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλάξιου Οὐρανοῦ

611. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τραγικὸν ποιητήν, νὰ δὲ τρίτα Μοῦσαν:

1, Πολύτιμος λίθος· 2, Μέρος τοῦ λόγου· 3, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας· 4, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος· 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 6, Φυτὸν χρήσιμον. 7, Οὐσάνιον σῶμα· 8, Πόλις τ. Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Δ. Πατσοῦ

612. Φωνηεντόλιπον

κ ρ σ ν - φ θ ν σ - τ ρ μ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδεώδους Ψυχῆς

613. Τρίγωνος

```
                    ος
                 ος    ος
              ος ος    ος
           ος    ος ος    Δὼν
        ος    ος    ος
     ος ος ος    ος
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σβέντζου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 29

413. Κορσικὴ [κόρ[ο]· συκῆ]-414. Ἄδης (α, δίς.)-415. Κανάριον-Φανάριον.-416. Θεὰ-θέα. -417. Τὸ ρόδιμ, ἡ Ρώμη (ρδ,μ.)

419. Α Λ Κ Α Ι Ο Σ

418. Σ Ι Δ Ω Ν Α Ε Ο Κ
Ι Ρ Ι Σ Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α
Δ Ι Σ Α Κ Δ Π
Ω Σ Ι Ο Υ Δ Α Ι Α
Ν Ο Ρ Ι Ν

420. Χρόνου ΣΚΑΠΑΝΗ φειδου καὶ Μηδὲν ἄγαν. ('Η ἀνάγνωσις μαιανδροειδῶς.)-421. ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ (Μθθος, Ἀγαθός, Ρωμαῖος, Κόλπος, Ἐγώ, Λύω, Λάθος, Ὄλλυον, Σοφός.)-422. Ἀρχεσθαι μαθὼν ἄρχειν ἐπιστήσει.-423. Μισητὸν ἡδίστοις (μοῦς ἤτον οἱ - ἡ εἰς εἰς.)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀνώ στοιχεῖα δρ.3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέρ τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μὲ κεφαλαῖαλεπ. Ὁ χωρὶς στίχος δρ. 1.]

[Κ'—312]

Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ ΠΑΛΙΑΤΖΟΥ

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν διηγήματος μὲ τὴν παροιμίαν «Ὅποιος θέλει τὸ πολλὰ χάνει καὶ τὰ λίγα». Ἀποστέλλετε: Κιωνστ. Χειμαρίου, Κέρκυρα.

[Κ'—313]

Χλωμὸ Δειλινό! Ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστάλ; Ἀνταλλάσσω ἐπίσης καὶ μὲ πάντα βουλόμενον.

Πάντα Ἴδιος

[Κ'—314]

ΑΙΝΤΑ, *Εὐχαριστῶ θερμῶς.*

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

[Κ'—315]

«ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ»

Ἀπάντησαν πολλοί μὰ ὄχι κι' ἀνάλογες. Αὐτὲς καλὲς ἀπαντήσεις στέκει ψηλὰ ὁ *Ἀριελ* (δεύτερο βραβεῖο), δυνατὸ κριτὴς τῆς ψυχῆς· ὁ *Φρέντος* (ἔχει διαγωνισμοῦ), δίχως αἴσθημα, σωστὸ κι' ὁ *Ἄλκης* πρωτότυπος, ἰδεολόγος εὐχάριστος. Δίνω τρίτο βραβεῖο σὲ *Ἄγγελο Ἐλευθερωτή*, ἐπηρεασμένον ὡς τόσο ἀπὸ τὰ συνήθεα-η.

Σχετικὰ καλὰ ἀπάντησαν: *Ἀναγνώστις τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, *Νίνα* καὶ *Ἰωάννης δὲ Βωδρού*. Οἱ ἄλλοι ἀνάξιοι.

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

[Κ'—314]

Πράσινη Πριγκίπισσα, τὴν πάντα χιούτικα μὲ τὶς ευχὲς σας διὰ τὴν *Μεγάλη Ἑλλάδα*.— *Ἐπτάλοφον*

[Κ'—315]

Γιοῦντεξ, Δημοκρατία, Ἀθανάσιον, Δαφνοστεφὴς Ἑλλάς, Μαυροφορε Ζεῦ, Κολομπίνα: Δόθηκε ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. μέσω Διαθέσεως; Ἀπαντῶ τάχιστα.

ΕΝΔΟΞΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΜΑΧΟΣ

[Κ'—316]

Παρήγορε *Ἄγγελε*, σὲ ἀνεκάλυψε μόνος ὁ Νῖκος Ἀθανασιάδης.

Πιστὸς Πάνος

[Κ'—317]

Ναυτόπουλο τῆς *Ἀνδρου*, δὲν εἶμαι ἡ Μαρία Μοσχονᾶ. Ἀνταλλάσσω Μ.Μ.; *Δικηγόρε τῆς Νεολαίας*, γράψε νὰ πολλὰ.—***Νύμφη τοῦ Δάσους***

[Κ'—318]

Γῶγε Παριζιᾶνε, δὲν ὀ ἀργήσῃς νὰ μάθῃς τὴν... ***Μελαγχολικὴ Λαίδη***

[Κ'—319]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ!

Θέλετε νὰ ἀλληλοσυναντηθῆτε; εἰς τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ στοῦ Πάνου, Παλιὸ Φάληρο. Καθένας θὰ ἔχῃ δεῖγμα ἕνα φυλλάδιο Διαπλάσεως.

[Κ'—320]

Ἀρσὲν Λουπέν, ἀφοῦ μὲ ἀνεκάλυψες γιατὶ μοῦ προτείνεις Μ.Μ. μὲ τὸ ὄνομά μου; ***Ἀραπάκι***

[Κ'—321]

Ἱππότη τῶν Χρυσανθέμων, γιὰ τὴ γιορτή σου δέξου μυροβόλες εὐχές κι' τοὺς ὑπηκόους σου λουλουδένιους Βασιλείου.

Ρεζεντζᾶ, Κινέζος, Ἀραπάκι

[Κ'—322]

Στὴ Λυγαριὰ γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς ... ρίες καρδιακὲς ευχούλες. *Βινίκιος*

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ. ἐντύπ. 4897.